

အကဲခတ်

MGN: အို

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူပိုင်ဆိုင်သူ	- ၅၀၀၆၄၀၀၆၁၀
မူကုန်ခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၇၀၆၀၆၁၀
အုပ်စိုး	- ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
	(မြ-၀၃၇၅၁)
	အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
	စံပယ်အောင်ဆက်
	၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းဖလှယ်	- ဦးထွန်းဆိုင်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
	ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၂၀၀၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

ကလေးတစ်ယောက်ရှေ့

ဘောလုံးချပေးကြည့်။ ကလေးက
သူ့ဘာသာသူ့ပြေးကန်တယ်။ ဒါဟာ
လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေးပါလာတဲ့
ပင်ကိုယ်သန္ဓေပါ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်လို
အင်မတန် ဆတ်ဆော့ကောင် တစ်
ကောင် ငယ်ငယ်က ဘောလုံးဝါသနာ

၈၉၅ . ၈၃

အကြည်တော်

ကလေးတို့/အကြည်တော် ။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀

၁၂၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀.၅ စင်တီ

(၁) ကလေးတို့

ပါတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး။

နေခဲ့ရတဲ့ရွာတွေမှာ ဘောလုံးဆိုတာကိုမှ ပကတိ ဘောလုံး စစ်စစ် မမြင်ခဲ့ဖူးလေတော့ ကော်ဘောလုံးလည်း ကန်ခဲ့ရတာပဲ။ ရာဘာဘောလုံးလည်း ကန်ခဲ့ရတာပဲ။ ရွာနဲ့မအပ်မစပ် ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်ခဲ့မှန်း ကိုယ်တိုင်တောင်သိမှာမဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဝေါက်သီးလို့ အမည်သညာခေါ်စရာရှိတဲ့ ကျောက်ပေါက်မာပြည့်သိပ် နေတဲ့ အဲဒီဘောလုံးမာမာကြီးတောင် ဖဝါးခြေထပ်ကန်ခဲ့ဖူးတယ်။

ဒါကြောင့် ငယ်စဉ်ကဆို ဘောလုံးအမည်ပေါက် တွေ့ကရာ အလုံး၊ အပြား၊ လေးထောင့်၊ ပျော့သည်၊ မာသည် သဘောမထားဘဲ ဘာပြားဆိုလည်း ကန်မှာ လုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ခြေဆစ်ဖူးယောင်၊ မျက်ကွင်းချောင်ပြီး၊ ဘယ်အဆစ်နှိပ်နှိပ် အနာရှိတယ်ဟူသော သေရာပါ အမှတ်တရပေါင်းစုံဖြင့် လူလားမြောက် အနုလားလောက် ဖက်ရာအနာစာရ ပိုင်ဆိုင်ဖူးပါတယ်။

ဤသို့ဖြင့် ဘောလုံးဆိုသော ထိုအလုံးကို မတွေ့ရရင် တွေ့အောင်ရှာ၊ တွေ့ရင်လည်း ချစ်လို့သိမ်းထားတာမဟုတ်ဘဲ ခပ်ဝေးဝေး ပြန်ကန်ထုတ်ခဲ့ရာမှ အသိဉာဏ်နည်းနည်းရှိချိန်တွင် “ဘောလုံးကန်ရတာ ပြေးရလွှားရနဲ့လည်း ပင်ပန်းသေး၊ ကန်ထုတ် လိုက်လို့ ခြေချော်ရင်လည်း အဆဲခဲရသေး၊ ကန်ထုတ်လိုက်လို့ထိသွား ရင်လည်း ခြေဆစ်ကနာသေး၊ တစ်ဘက်အသင်းလူက တိုက်ချလိုက် လို့ လဲရင်လည်း ခွေးကပြသေး”စသည့် အကျိုးအမြစ်များကို မြင်မိပြီး သကာလမှာ...။

“တော်ပြီ... ဒီလောက်ပင်ပန်းပြီး ဒီလောက်နာတဲ့အလုပ် ငါမလုပ်တော့ဘူး။ ဘောလုံးကန်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်မယ်၊ ဂိုးပဲဖမ်းတော့ မယ်”ဟူသော မဟာဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချပြီး ကိုယ့်နား ရောက်လာတဲ့ ဘောလုံးကိုမှ အသာလေးကောက်စားခဲ့ရာ ကံကစွပ်

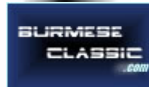
ပြီး “အင်မတန် ဂိုးဖမ်းကောင်း တဲ့ ကောင်”ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းများ မြှောက်ပင့်စကားကိုယ့်စားပြီး ရာ သက်ပန်ဂိုးသမားဘဝကို ရယူဖို့ လည်း ကြံရွယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နယ် တကာ၊ ရွာတကာမှာ ကြံသမျှအလုံး ငါအလုံးဆိုပြီး ဘာအလုံးဖြစ်ဖြစ် သိမ်း ကြိုးဖမ်းခဲ့ရာက စလို့ ရွာကြီးတစ်ရွာ ရောက်လာခါမှ “ငါဟဲ့ဘောသမား” အဲလေ... ငါဟဲ့ ဘောဖမ်းသမား ဘယ်သူ့ဘောဖြစ်ဖြစ် ငါ့လက်ထဲ ရောက်ရင် တပ်ပါနေရမယ်၊ ပြီးမှ နင့်အလုံးကို မြေပြင်ပေါ် နှစ်ချက် သုံးချက် ဆောင့်၊ အဝေးရောက် အောင် ငါပြန်ကန်ထုတ်ပြမယ်”ဆိုတဲ့ သန့်ဌာန် ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ ကြိုးစား လိုက်တာ ရွာထဲကလေးတစ် သိုက် ထဲမှာတော့ လက်ရွေးစင်ဘော ဖမ်း သမားကို ဖြစ်ပါကရောလား။

“ဟိုနေရာမှာလည်း ကြည်ဖြူ ဖမ်းမှ သပ်ရပ်မှာ၊ ဒီနေရာမှာလည်း ကြည်ဖြူကာကွယ်မှ အလုံးမကွဲ နွဲ့မနစ် မှာ၊ နောက်တစ်နေရာ မှာလည်း ကြည်ဖြူမှ ပိုက်ဘောမိမှာ” ဆိုတဲ့ သကာလ “ငါမပင်ပန်း ရင်ပြီးရော၊

ပြီးမှ... နင့် အလုံးကို မြေပြင်ပေါ် နှစ်ချက် သုံးချက် ဆောင့်၊ အဝေးရောက်အောင် ငါပြန်ကန်ထုတ်ပြမယ်

မ. အကြောင်း

ဘောကြောနပ်ချင်ယောင်ဆောင်မှ ဆိုတဲ့ စိတ်ဝံ့ဝံ့ချပြီး နေလာ
လိုက်တာ ကျေးရွာဘောလုံးပွဲထိပ်ဆိုပါစို့။

ကျေးရွာဘောလုံးဆိုတာကလည်း

အခြားလိုတော့ မဟုတ်ပေါင်ဗျာ၊
အရွှေဖျား၊ အနောက်ဖျား၊ တောင်ဖျား၊
မြောက်ဖျား၊ အလယ်ဖျား (အဲ. . .
အလယ်ပါဆိုမှ အဖျားရှိပါ့မလား၊
အေးလေ ရှိချင်လည်းရှိမပေါ့၊ စဉ်းစား
ကြည့်တာပါ။) အဲလိုရွာတွင်းရှိ လော
ပေရုပ်လက်မအောက် လူတွေကိုမှ

ပြန်လည်ပေါင်းစုပြီး ဆယ်တစ်ယောက်အသင်း။ အသင်းခွဲလို၊ ပြန်တန်ကြရတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့က ရွာလယ်ရေကန်ကြီးနား နေတဲ့အတွက် တန်ပိုင်အသင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများချည်း စုထားတဲ့ “ဟင်းပေါင်း” အသင်း၊ တောင်ပိုင်းသားချည်းစုထားတဲ့ “တောင်မ” တဲ့ အသင်း၊ မြောက်ပိုင်းသားများက မျောက်တောင်ဖျားလောက်တဲ့ “မျောက်ဖျား” အသင်း၊ အရှေ့ပိုင်းသားများရဲ့ “ပဟိုတိုင်” အသင်း စသည်စသည်ဖြင့် အသင်းပေါင်း ဆယ်နှစ်သင်း ထွက်လာပြန်လေရဲ့။ အဲ... အဲဒီမှာမှ ခက်တာက ကျန်တဲ့အသင်းတွေက တစ်နှစ်လာလေးပေရွှစ်လက်မ၊ နောက်နှစ်ကျော်သွားရင်ထွက်၊ လေးပေရွှစ်လက်မနောက် တစ်ယောက်လာ စသည်ဖြင့် အသင်းသား အပြောင်းအလဲတွေရှိကြပေမယ့် ရွာအနှံ့အပြားက သတ်ကြီးပုတွေချည်း၊ စုထားတဲ့ “မိုးမျှော်” အသင်းကတော့ ရာသက်ပန် လေးပေရွှစ်လက်မ အောက်ချည်းဆိုတော့ အသင်းသား အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ နှစ်စဉ် ဗိုလ်စွဲနေပါတော့တယ်။

သူတို့က ဗိုလ်စွဲတာ ဘာဆန်းမှာတုန်း။ တစ်နှစ်လာလေးပေရွှစ်လက်မ၊ နောက်တစ်နှစ်လာလည်း လေးပေရွှစ်လက်မပဲ ဆိုတော့ လူကလူတိုလူကြီးတွေ၊ သူတို့ရင်ဆိုင်ကစားနေရတာက တကယ့်လေးပေရွှစ်လက်မအောက် ပီဘီကလေးတွေဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ သူတို့မှမနိုင် ဘယ်သူနိုင်မှာတုန်း။ အဲ... ဒီနှစ်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ “ကန်ပိုင်” အသင်းက နယ်တကာလှည့်ကစားပြီး အောင်မြင်မှုတွေရနေတဲ့အတွက် သက်ကြီးပု “မိုးမျှော်” အသင်းကို ငါးနှစ်အတွင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ခြိမ်းခြောက်နိုင်တဲ့ အသင်းတစ်သင်း ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့အသင်းဟာလည်း ရွာတကာလှည့် ဘောလုံး ချိန်းကန်ရလောက်အောင် ခြေစွာနေတဲ့ အသင်းတစ်သင်းဖြစ်နေတဲ့

အတွက် သူတို့အတွက်တော့ ငါးနှစ်တိုင်ကြကြ၊ ခဲခဲတဲ့ ပထမဆုခိုင်းကြီးက ကျွန်တော်တို့အသင်းဘက် ယိုင်နဲ့လာသလို ဖြစ်နေတယ်။ “ဘာမှမပူနဲ့ဟေ့... ငါတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်”

သို့ကလို့ ကြွေးကြော်သူကတော့ “မိုးမျှော်” သက်ကြီးပု အသင်းရဲ့ နှစ်ချည်ကစားသမား (အားလုံး နှစ်ချည်တွေချည်းပါပဲ။) ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူ၊ အလယ်တန်း အကွက်ဆင်သူ၊ နောက်တန်း ခံစစ်မှူ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဂိုးသမားအဖြစ် လွန်စွာ ခြေစွာလက်စွာ နှုတ်စွာလွန်းလှတဲ့ မေမေငွေသိန်းပါပဲ။ သက်ကြီးပု မိုးမျှော်အသင်းက လူမပြည့်လို့ဆိုပြီး ခေါ်ထည့်ထားရာကနေ ဝါရင့်ကစားသမားဖြစ်လာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမိန်းမ မေမေငွေသိန်း (ခေါ်) ဒေါ်ငွေသိန်း (ခေါ်) မကြောင်ချေးဆိုသူကလည်း နယ်နှယ်ရရတော့ မဟုတ်ပေဘူး။ ဘောလုံးကစားရာမှာ ဒီဘောလုံးသာ သူရမယ်ဆို လူသောကျွဲသော၊ နွားသော၊ ဒိုင်သော၊ ဂိုးတိုင်သော၊ ဘာသော၊ ညာသောမှ

ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူ၊
အလယ်တန်း
အကွက်ဆင်သူ၊
နောက်တန်း
ခံစစ်မှူ၊
တစ်ခါတစ်ရံ
ဂိုးသမားအဖြစ်

ဂရုမထားဘဲ အတင်းဝင်လို့ အတင်းဝင်ဖျတ်တတ်တဲ့အပြင် လူမနိုင်ရင်တောင်မှ ပါးစပ်ကစိတ်သေနတ်ပစ်သလို တရုတ် မပြတ်တမ်း ငြင်းတတ်တဲ့အတွက် သူဟာ “မိုးမျှော်” အသင်းအတွက် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး တိုက်စစ်မှူ ဖြစ်လာသူပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒါကိုသိလို့ မေမေငွေသိန်း (ခေါ်) ဒေါ်ငွေသိန်း (ခေါ်) မကြောင်ချေး (ဟယ်ရှည် လိုက်တာ) ကို မိန်းမကြီးဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျားကျားလျားလျား ဘောသမားများအကြား တစ်ပါးနေတာတော့ မသင့်တော်ပြီမို့ အသင်းမှထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုရပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် မေမေငွေသိန်း (ခေါ်) . . . (ဟယ်ထားပါတော့) ဒေါ်ငွေသိန်းက

“နင်တို့လူမဖြစ်ခင်ထဲက ဒီဘောကို ငါတန်လာတာ၊ အခုမှ ထွက်ပေးရရင် သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုတာကတစ်ကြောင်း။

“ငါ့ကိုမှပေးမပါရင် ညကျရင် ဂိုးတိုင်တွေစားလုံး ငါ အကုန်ခတ်ဖြစ်မယ်”

ဆိုတာကတစ်လီး။

“ငါမပါရလို့ကတော့ သတ္တိရှိရင် ငါ့အိမ်ရှေ့ပြတ် ကြည့်လေ”

ဆိုတာကတစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကို ထောက်ချင့်ပြီးသကာလ သူမှမပါရရင် ငါတို့ဈာပနကတော့ နီးရချည်ရဲ့လို့ တွေးမိပြီး အားလုံးသောလူများက ဒေါ်ငွေသိန်းကို သူတို့မူလဘုံတ “မိုးမျှော်” အသင်းမှာ ပါဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဤသို့ဖြင့် လေးပေရှစ်လက်မအောက်တည်းဟူသော ဘောပွဲကြီး စတင်ကျင်းပသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အသင်းမှာ အုပ်စုပွဲ

တွင် မေမေငွေသိန်းတို့အသင်းကို လေးဂိုးတစ်ဂိုးနှင့် တစ်ကြိမ်သာ ရှုံးပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ၏ “ဟင်းပေါင်း” အသင်း၊ အလယ်ပိုင်း “ဗဟိုတိုင်” အသင်းတို့ကို အပြတ် အသတ် ပက်ပက်စက်စက် အနိုင်ရပြီး ကွာတားဖိုင်နယ်မှာတော့ အနောက်ပိုင်းသားနဲ့ တောင်ပိုင်းသားများ ပေါင်းစပ်ထားသော “အကျီချွတ်” အသင်းကို နိုင်ပွဲဆက်ကာ ဆီမီးဖိုင်နယ်တွင်လည်း လူမဟာများ စုစည်းထားသော “ဂီလာန” အသင်းကို ဂိုးပြတ်သွင်း၍ ဝိုလ်လုပွဲဆီသို့ တက်လှမ်းခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လိုပဲ တစ်ဘက်မှ မေမေငွေသိန်း ဦးစီးသော သက်ကြီးပုမိုးမျှော်အသင်းကလည်း တွေ့ကရာ ကြုံကရာအသင်းကို ခြေပြတ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ခိုင်ပွဲရပ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ငြင်းပြီးတော့သော်လည်းကောင်း၊ စသည်ဖြင့် အပြတ်အသတ် အနိုင် ယူပြီး ဝိုလ်လုပွဲသို့ ရှုံးပွဲမရှိ မတ်မတ်ကြီးတက်ချလာပါတော့တယ်။

တစ်ဘက်မှ
မေမေငွေသိန်း
ဦးစီးသော
သက်ကြီးပု
မိုးမျှော်အသင်း
ကလည်း
တွေ့ကရာ
ကြုံကရာအသင်းကို
ခြေပြတ်ဖြင့်
သော်လည်းကောင်း။

နောက် ဆုံးတော့

ကျွန်တော် ပါဝင်သော ကန်ပိုင်း အသင်းနဲ့ မိုးမျှော်အသင်းတို့ ဗိုလ် လုပွဲမှာ မလွဲမရှောင်သာ ပြန်ဆုံတွေ့ ရပါတော့တယ်။ ပွဲစတင်ဆုံရင်ဖြင့်ပဲ ဟိုဘက်က တိုက်စစ်မှူး၊ ပါးစပ် တိုက်စစ်မှူး မေမေငွေသိန်းမှာ

တွေကရာလူ ပတ်ရမ်း၊ ပတ်ကြိမ်းတိုက်ပါတော့တယ်။ ဘောလုံးမရ ခြေထောက်လိုက်ကန်။ ဘောလုံးဘေးထွက်ပြီး Out ဖြစ်သွားတိုင်း သူ့ယုံမျှောက်၊ မရရင်ငြင်း၊ မငြင်းနိုင်ရင် “ပါးဆွဲ ချလိုက်မယ်”နဲ့ တစ်ကွင်းလုံး သူလုပ်သမျှကို ဟုတ်နေတာပါပဲ။

ဘောလုံးတန်တဲ့လူတွေကတော့ဟုတ်ပါရဲ့။ ဘောလုံးရလို့ မေမေငွေသိန်းပြေးလာတာမြင်ရင် ဟိုဘက်ကန်ထုတ်၊ ဒီဘက်ကန် ထုတ် ဟုတ်နေပေမယ့် တစ်သက်လုံးချောင်မလားဆိုပြီး ဂိုးဖမ်းစား တဲ့ ကျွန်တော်က ကွိုင်တော့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘောလုံး ဂိုးနားနီးပြီဆို ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဂေါ်ငွေသိန်းကြီး ပြေးလာပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဂိုးပြင်ရောက်အောင် တိုက်ထုတ်လို ထုတ်၊ ကျွန်တော်မမြင်ရအောင် သူကအရှေ့ကပိတ်ကာလိုကာနဲ့ လုပ်နေတော့တာပဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ထောင့်ကန်ဘောတို့၊ ပြစ်ဇက် ဘောတို့ကန်ရင် ကျွန်တော့်ကို အနောက်ကလာသိုင်းဖက်ထားပြီး..

“ဟေ့ကောင်လေး၊ ငြိမ်ငြိမ်နော့၊ ငါနားရင်းအုပ်ထည့်လိုက်ရ” ဆိုတာတစ်မျိုး။

“မလုပ်နဲ့... လှုပ်တာနဲ့ ငွေသိန်းအကြောင်း သိသွားမယ်”

ဆိုတာတစ်ဖုံနဲ့ဆိုတော့ ငွေကစဉ်းစားသာကြည့်၊ ဒီကြားထဲ နံနံစော် စော်မိန်းမကြီးက ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေနဲ့ အနောက်က သိုင်းဖက်ထားတာဆိုတော့ အသက်မှာလည်းအောင့်ထားမှ သူလစ်ရင်လည်း လွတ်အောင်ရုန်းမှဆိုတာမျိုးကို ဖြစ်နေတာ။

ကြည့်ဦး ဖြစ်ပုံ။ သူ့ကိုကြောက်လို့ငြိမ်နေရင်လည်း ဂိုးပေးရ မယ်။ ထွက်ပြေးရင်လည်း နားရင်းက အအုပ်ခံရမယ်။ ဒီတော့ နှစ်ခု လုံး အဖြစ်မခံနိုင်တဲ့အဆုံး ဟိုဘက်က ထောင့်ကန်ဘောရပြီဆိုမှဖြင့် ဂိုးစည်းအစ ဂိုးတိုင်အဆုံး “လုံး”နေအောင် ပတ်ပြေးနေရတာပဲ။ မေမေငွေသိန်းကလည်း ဦးတည်ချက်က မပြောင်းရွာဘူး။

“ဟေ့ကောင်လေးမပြေးနဲ့”

ဆိုတဲ့ ညာသံနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ကိုပဲ မဲလိုက်နေတာ။

တစ်ခါမှာ ကံဆိုးချင်တော့ ပထမပိုင်းပွဲပြီးကာနီး မိနစ် အနည်းငယ်အလိုမှာ မိုးမျှော်အသင်းက တိုက်စစ်မှူး ကိုမြောင်ပု ကန်လိုက်တဲ့ဘောလုံးက ဂိုးရှေ့ဖြည်းဖြည်းလေး လိမ့်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း အသာအယာပဲ ပြေးကောက်လိုက်တယ်။ ဘောလုံးကလည်း ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲရောက်ရော ဒေါ်ငွေသိန်းကြီး လွှားလွှားလွှားလွှားနဲ့ ပြေးလာပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းခနဲ တိုက်ချလိုက်တယ်။

“ဂိုး”

အော်သံကြားမှ သတိပြန်ရတယ်။ ကျွန်တော်ရော ပိုက်ထား တဲ့ဘောလုံးပါ ဂိုးတိုင်ထဲ ပလိမ့်ခေါက်ကွေးကြီး ဝင်ချသွားတာ။

“ဂိုးပြီဟ... ဂိုးပြီ၊ ငွေသိန်းတို့ တစ်ဂိုးသွင်းလိုက်ပြီ၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ဒေါ်ငွေသိန်း ထဘီကလေးမကာမကာနဲ့ ဝမ်းသာအားရ ပတ်ကနေတော့တာ။ ပရိသတ်တွေရော ဘောလုံး သမားတွေပါ ပထမတော့ ကြောင်နေသေးတယ်။ နောက်မှသတိရပြီး

“ဟ... ဘာလို့ဂိုးရမှာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်မိထားတဲ့ ဘောလုံး ကို သူဝင်တိုက်ချတာ”ဆိုတော့မှ အားလုံးကလည်း...

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါဂိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဂိုးသမားမိ ထားတာကို ဝင်တိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဒါမျိုးဂိုးမပေးသင့်ဘူး၊ ဒါ တမင်သက် သက် ဒေါ်ငွေသိန်းဝင်တိုက်တာ”စသည်ဖြင့် ဆူညံကုန်တယ်။

ဒါကို အငြင်းဘုရင် ဒေါ်ငွေသိန်းကလည်း မလျှော့ဘူး။

“ဘာလို့ဂိုးမပေးရမှာလဲ၊ ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘောလုံးဂိုးထဲ

ဝင်ရင် ဂိုးတာပဲ”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲဗျ၊ အခု ဟာက ဒေါ်ငွေသိန်း ပြောင်ဝင် တိုက် ချတဲ့ဟာကို၊ ဂိုးသမားပါ ဂိုးထဲဝင်သွား တဲ့ဟာ”

“အောင်မာ... ဘောလုံးရော ဂိုးသမားပါ ဂိုးထဲဝင်အောင် လုပ်နိုင် တာ၊ တစ်ဂိုးထဲမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဂိုး တောင်ပေးသင့်တယ်”

“ဘာနှစ်ဂိုးပေးရမှာလဲ၊ အခုဟာက ပြောင်ကြီး”

“ဟဲ့... ဘောလုံးကစား တယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ တိုးမိတိုက်မိ တာ ရှိမှာပဲ၊ ဒီလောက်ကတော့ သည်းခံ မှပေါ့”

“တိုးမိတိုက်မိရင်လည်း မ တော်တဆဆိုတော်သေးတယ်၊ အ ခုဟာက တမင်ညစ်ပြီးဝင်တိုက်တာ”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဘောလုံးဂိုး ထဲဝင်ရင် တစ်ဂိုးပဲ”

စသည်ဖြင့် တစ်ကွင်းလုံး နဲ့တစ်ယောက် ဒိုင်ခံကိုငြင်းတော့ တာ၊ သူတို့အသင်းကလူတွေကလည်း ဒေါ်ငွေသိန်းကိုမနိုင်တော့

“ရရင် ယူမယ်၊ မရရင်

ဘောလုံးရော
ဂိုးသမားပါ
ဂိုးထဲဝင်အောင်
လုပ်နိုင်တာ၊
တစ်ဂိုးထဲမဟုတ်ဘူး၊
နှစ်ဂိုး
တောင်ပေးသင့်တယ်

အရင်းပဲ”ဆိုပြီး ဒီအတိုင်းကိုကြည့်နေတာ။ တစ်တွင်းလုံးနဲ့ တစ်ယောက် ငြင်းတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း လူတိုင်း ထက် အမြဲပိုထွက်အောင်ပြောနိုင်တဲ့ မေမေငွေသိန်းက...

“နနယ်တဲ့ ငါ့အသည်းနည်းကို အပ်နဲ့ဆွပြီး ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

ဆိုတာနဲ့ပဲ ဒေါ်ငွေသိန်းတို့ တစ်ရိုးရသွားတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မပြီးစီးနိုင်သေးသော ဘောလုံးပွဲကို ဆက်ကစား ရတော့တာပေါ့။ ဘောလုံးပွဲကလည်း သိတဲ့အတိုင်း လူကြီးနဲ့ကလေး ကစားနေရတဲ့အပြင် သူတို့ရဲ့တိုက်စစ်၊ ခံစစ်၊ စစ်တောင်းတဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်းကြီး ဝင်ဝင်ချွပ်နေတာနဲ့ ဘောလုံးကို ဘယ်လိုမှ ကောင်းကောင်းဆက်ကစားမရဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံတောင်းချင်တော့ ပွဲပြီးဖို့ စက္ကန့်ပိုင်းအလိုလောက်ကျမှ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ကံစွပ်ပြီး ချေပရိုး ပြန်သွင်းလိုက်နိုင်တယ်။ တစ်ရိုးစိ သရေနဲ့ ပွဲချိန်ပြည့်ပြီး အချိန်ပိုထပ်ကစားတော့လည်း တစ်ဘက်ကမှ ရိုးမသွင်းနိုင်ဘဲ အချိန်ပိုစေ့သွားတော့ ပယ်နယ်တီကန်ပြီးဆုံးဖြတ်ဖို့သာ ကျန်တော့တယ်။ ပယ်နယ်တီမှာကျတော့ ကျွန်တော်တို့က ဖွဲ့ဖို့ကသေချာနေပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေက သူတို့လူကြီးသက်ကြီးပုတွေကို ဘယ်လိုနိုင်မှာလဲ။ ကံကောင်းစွာပဲ အဲဒီနေ့မှာ ရိုးသမားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်လက်ထဲနေချိန်ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ကန်တဲ့ ပယ်နယ်တီငါးလုံးမှာ သုံးလုံး ကျွန်တော်မိပြီး နှစ်လုံးက အပြင်ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကန်တာကလည်း ထိုနည်းနယ်ပါပဲ။ လေးလုံးကအပြင်ထွက်ပြီး တစ်လုံးက တိုင်ထိသွားတယ်။ နှစ်ဖက်လုံး ရိုးမရတဲ့အဆုံး ရိုးသမားချင်းကန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ကျွန်တော်တို့နိုင်ဖို့က သေချာသလောက်ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဖက်က ရိုးသမား ဦးလေပျော့က ပိုလီယိုဖြစ်နေ

တော့ ဘောလုံးမကန်နိုင်လို့ ရိုးဖမ်းနေရတာ။ ဒီပိုလီယိုသမားနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်နိုင်မှာပဲ။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝမ်းသာနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ ထင်သလိုဖြစ်မလာဘူး။

“အဲဒီရိုး ငါဖမ်းမယ်”

မေမေငွေသိန်း အသံကြားတော့ အားလုံး ခေါင်းနားပန်းကြီးတုန်တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးဘောကို ငါကကွယ်မယ်”

ဒေါ်ငွေသိန်းကြီး ပါလာပြီ။ သူပါလာရင် ညစ်တော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားရတယ်။ နောက်မှသတိရပြီး...

“ဟ... အခုဟာက ရိုးသမား ချင်းကန်မှာလေ၊ ဒေါ်ငွေသိန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အောင်မာ ငါတို့ရိုးသမား ပိုလီယို ဖြစ်နေလို့ နင်တို့ ဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးက ကျောလှီမရဘူး”

“ဘာလို့ကျောရမှာလဲဗျ၊ ဒါထုံးစံပဲ။ နှစ်တိုင်းဒီလိုပဲကန်နေ

ဒေါ်ငွေသိန်းကြီး ပါလာပြီ။ သူပါလာရင် ညစ်တော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး...

ကျက်”

ဟုတ်တယ်လေ။ နှစ်စဉ် ဒီလိုပဲဆုံးဖြတ်နေတာ အစဉ်
အလာပဲကိုး။ ဒါကို ဒေါ်ငွေသိန်း သိသိကြီးနဲ့မလျှော့ဘူး။

“မရဘူး၊ မနှစ်က နဲ့ ဒီနှစ်နဲ့မတူဘူး။ ဒီနှစ်က စနစ်သစ်၊
ငါပြောတာမှ လက်မခံရင် နင်တို့အားလုံး မိုးကြိုးကြီးကြီး ပစ်ကုန်
မယ်”

သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒေါ်ငွေသိန်းတို့က လျှော့ရိုးထုံး
စံမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်က

“ဘာဖြစ်လဲကွာ . . . ဒီအတွေးကြီးကန်တာလောက်တော့
ငါမမ်းနိုင်ပါတယ်၊ ကန်ပါစေ”

ဆိုပြီး ပေးကန်လိုက်တယ်။ ကန်တာတောင် ဒေါ်ငွေသိန်းက
သူ့အရင်ကန်မယ်ဆိုပြီး တောင်းဆိုလို့ ပေးကန်ရသေးတယ်။

ရွှေခနဲ ခရာတွတ်သံ ကြား

တာနဲ့ ကွင်းလယ်စည်းကနေ
အားယူနေတဲ့ မေမေငွေသိန်း အား
ကုန်ပြေးလာတယ်။ သူ့ပုံစံက ဘော
လုံးပါ ပျောက်သွားအောင် ကန်မယ့်ပုံ။
ဝါကြောင့် ကွင်းလယ် လောက်က ပြေး
လာတာ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒေါ်ငွေ

သိန်းကန်လိုက် တဲ့ဘောလုံး လူမှန်ပြီးလွင့်မသွားအောင် အား တင်းပြီး စောင့်နေရတယ်။ ဒီအချိန်ယူနှုန်းပြေးနှုန်းနဲ့က လူထိ လူပျောက်သွားနိုင်တယ်။ အားလုံးကလည်း တထိတ်ထိတ်ပဲ။

ဘောလုံးနားရောက်မှ ဒေါ်ငွေသိန်းခြေကို အားရပေးရလွှဲ ပြီး ကန်ချလိုက်တယ်။

“ဟာ”

ဖြစ်ချင်တော့ ပြေးလာတဲ့အချိန်နဲ့ ဘောလုံးကချော်ပြီး ဖြည်းဖြည်းလေးထိသွားတယ်။

“ဘွားတေး... ဘွားတေး”

ဒေါ်ငွေသိန်းရဲ့အော်သံ။

“ဘွားတေး ဘွားတေး”

အော်ပြီးရပ်နေတာလည်းမဟုတ်။ ဖြည်းဖြည်းလေး လိမ့်လာ တဲ့ဘောလုံးကို လိုက်ကန်သေးတယ်။

“ဘွားတေးနော်... ဘွားတေး”

ကျွန်တော်က အသာလေးလိမ့်လာတဲ့ ဘောလုံးကို ပြေး ကောက်လိုက်တယ်။

“ဗွဉ်”

ဘောလုံးက ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ။ ကျွန်တော် ဘောလုံးကို ဝင်အောင်ကန်ပြီးရင် နိုင်ပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် မပြီးသေးတာ က...

“ဟဲ့... ငါဘွားတေးအရင်အော်ထားတယ်၊ ဘောလုံးပြန်ချ ပေး။ ပြန်ကန်မယ်”

ဒေါ်ငွေသိန်းက ကျွန်တော့်ဆီက ဘောလုံးအတင်းဝင်လုပြီး အော်တယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ကလည်း...

“အို... ပယ်နယ်တိကန်တာ ဘွားတေးလုပ်လို့မရဘူး။

တန်ပြီးပြီပဲ”

“ဘာလို့လုပ်လို့မရမှာလဲ၊ ဘွားတေးလို့ ငါအရင်အော်ထား တာပဲ၊ ငါပြန်ကန်မယ် ဒါပဲ”

“ဟာ... ဒိုင်ခရာမှုတ်ထားပြီးရင် ဘာဘွားတေးမှ မရဘူး ဗျ၊ ပယ်နယ်တိကန်ပါတယ်ဆိုမှ ဘွားတေးလုပ်နေသေး”

“ဟဲ့... ထုပ်ဆီးတိုးလည်း ဘွားတေးလုပ်လို့ရတယ်၊ ဖျင် ဝေါက်လည်း ဘွားတေးလုပ်လို့ရတယ်၊ ဂေါ်လီရိုက်လည်း ဘွားတေး လုပ်လို့ရတာပဲ၊ နင့်ပယ်နယ်တိက ဘာမှီတုန်း၊ မရဘူး၊ ငါ ဘွားတေး အရင်အော်ထားတယ်၊ ပြန်ကန်မှာပဲ”

ဒေါ်ငွေသိန်းကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းမနိုင်ပြန်ဘူး၊ ကြည့်ဦးလေ ပြောပုံ။

“ဒီအလုံးကို ဘွားတေးပေးမလုပ်ရင် ငါ့စိမ်းရှေ့ဖြတ်ရင် လည်း ငါဘွားတေးလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အေး... ဒီအလုံးမှပေးမကန် ရင် နင်တို့ကို သိကြားမင်းကလည်း ဘွားတေးလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ နှလုံးတဲ့ နှလုံးသားကို အပ်နဲ့ဆွပြီး အနာတရဖြစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘွားတေးဆို ဘွားတေးပဲဟဲ့”

အဲဒါနဲ့ပဲ လူကြောက်ရ သိကြားမင်းကြောက်ရ သူတစ်ပါးရဲ့ နှလုံးသား အပ်နဲ့ဆွသလိုဖြစ်မှာလည်း ကြောက်ရတာနဲ့ပဲ။

“နေပါစေကွာ... ထပ်ကန်ပါစေ၊ ငါမင်းနိုင်တယ်”

ဆိုပြီး နောက်ထပ်တစ်လုံး ပေးကန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ နောက်တစ်လုံးကျတော့ ဒေါ်ငွေသိန်း ဗျူဟာပြောင်းလိုက်တယ်။ ခုနကလည်းလယ်စက်ဝိုင်းက အချိန်ယူလိုက်တာ အချိန်နည်းလို့ ဘောလုံးဖြည်းဖြည်းပဲ လိမ့်သွား တာဆိုပြီး ဟိုဘက်ရိုးတိုင်ကစပြီး အချိန်ယူတယ်။

ရွှိခန့် ခရာမှုတ်သံကြားတာနဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်း ဟိုဘက်ရိုးဘိုင်း

တနေ့ တရကြမ်းပြေးလာတယ်။ ကွင်းလယ်စည်းလောက်ကျတော့ သင်း ဟစ်ဟစ်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာလည်းဗျာ ဂိုးဖမ်းတဲ့တစ်သက် မှာ အဲဒီဘောလုံးစောင့်ရတာ အကြာဆုံးပဲ။

ဒေါ်ငွေသိန်း ပယ်နယ်တီစည်းရောက်အောင် မနည်းပြေး လာရတယ်။ ဘောလုံးနားလည်းရောက်ရော အားကုန်ကျုံးတန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား ကွင်းအစ ကွင်းအလယ်အဆုံး ပြေးလာရတာကတစ်ကြောင်း။ အစကတည်းက ဘောလုံးမကန်တတ် တာ တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဘောလုံးကိုချော်ထိပြန်တယ်။

“ဘွားတေး ဘွားတေး”

ဒေါ်ငွေသိန်းဆီက အော်သံ။ ဘောလုံးက သူ့ခြေကချော်ပြီး အသာလေးလိမ့်လာတယ်။

“ဘွားတေးနော်... ဘွားတေး။ ပြောပြီးသားပဲ”

ဆိုပြီး ဘောလုံးကို နောက်တစ်ခါပြေးကန်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုမြန်တဲ့ကျွန်တော်က ဘောလုံးကို အသာအယာ ပြေးကောက်လိုက်တယ်။

“မိပြီကွ... မိပြီ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝမ်းသာအားရအော်သံ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဟေ့ကောင် စောကြည်ဖြူ ပြေး... ပြေး”

ဆိုတဲ့ အော်သံကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ငွေသိန်းကြီး။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တိုက်ချဖို့ ပြေးလာပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဒါမျိုး အကြိမ် ကြိမ်ခံထားရတာမို့ ကြောက်လန့်ပြီး...

“ဟာ... လာပြီဟာ... လာပြီ”

ဆိုပြီး ကြောက်လန့်ပြီး ထပြေးလိုက်မှ...

“ဂိုး”

ဒေါ်ငွေသိန်းရဲ့ ကျယ် လောင်တဲ့အော်သံ။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သတိရလို့ကြည့် လိုက်တော့...

“ဟာ”

ကျွန်တော် ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ ပြေးဝင်မိတာ ဂိုးတိုင် ထဲကြီး။

“ဂိုး... ဂိုးပြီဟေ့။ မေမေ ငွေသိန်းတို့ တစ်ဂိုးသွင်းလိုက်ပြန် ပြီ၊ ဟေး ဟေး ဟေး ဟေး”

မေမေငွေသိန်းရဲ့ ဝမ်းသာ အားရအော်သံ။ ဘောလုံးကြီး ပိုက်ပြီး မျက်ရည်ချက်ချင်းဂိုင်းသွားမိတယ်။ သွားပြီး လူရောဘောပါ ဂိုးထဲရောက် သွားပြီ။

ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိခင် ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့က လူတွေ က မခံနိုင်တော့ဘဲ...

“ဘာလို့ဂိုးရမှာလဲဗျာ၊ ဘော လုံးကို ကြည်ဖြူမိတာပဲ၊ မဂိုးဘူး” ဆိုတော့ ဒေါ်ငွေသိန်းကလည်း

“ဟဲ့... ဘောလုံးရောလူပါ ဂိုးထဲရောက်သွားတာပဲ... ဘာလို့ မဂိုးရမလဲ”

ဘာလို့ဂိုးရမှာလဲဗျာ၊
ဘောလုံးကို
ကြည်ဖြူမိတာပဲ၊
မဂိုးဘူး
ဆိုတော့...

“အိုဗျာ... ဒါက ကြီးငွေ့သိန်းကိုကြောက်လို့ ပြေးဝင်မိတာပဲ”

“ဘယ်မှာပြေးဝင်လို့လဲ၊ ငါကန်တဲ့အချိန်ပြင်းလို့ လူရောဘောပါ ဂိုးထဲရောက်သွားတာ၊ ဂိုးပဲ”

“ဘာလို့ဂိုးရမှာလဲ၊ နောက်ပြီး မေမေငွေ့သိန်း ဘောလုံးမတန်ခင် ဘွားတေးလို့အော်ထားတယ်”

ရွှေတန်းကကစားတဲ့ အောင်အောင်ရဲ့ စတားကြားမှ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း သတိရသွားကြတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ မတန်ခင် ဘွားတေးလို့ပြောထားတယ်၊ ဘွားတေးလို့ပြောထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘွားတေးလို့ပြောထားရင် ဘွားတေးပဲ၊ ဂိုးမပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ”

“မှန်တယ်ဟေ့... ဟိုတစ်ခါလည်း ဘွားတေးပြီး ဒီတစ်ဘွားတေးကျမှ ဂိုးမပေးနိုင်ဘူး”

အားလုံးဝိုင်းကန့်ကွက်တော့ ဒေါ်ငွေ့သိန်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်လျှော့လိုက်ပုံရတယ်။

“အေး... ဒါဆိုလည်း ဘွားတေး... ဘွားတေးချင်းကြေပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ငါထပ်ကန်မယ်”

“ရတယ်... ကန် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ဘွားတေးမပါကြေး”

“အေး... ဘွားတေးမပါကြေး၊ နင်တို့ကတိတည်း၊ ငါကတော့ ကတိသမားပဲ”

အောင်မာ သူကပဲပြောရတယ်ရှိသေး။ သူက ကတိသမားတဲ့၊ ထားတော့။

“ကဲ... ဒါဆို ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးပဲ၊ ကန်လို့ရပြီ”

မေမေငွေ့သိန်း ဘောလုံးပြန်တည်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဝေးကြီးပြေးမသွားတော့ဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ နေရာယူတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ အသင့်ပြင်ထားတယ်။

ဦးခန့် ခရာမှုတ်သံ။

ဒေါ်ငွေ့သိန်း ဘောလုံးကို ခြေမနဲ့ပြေးထိုးတယ်။ ရှောင်စရာ တောင်မလိုဘူး ဘောလုံးက ကျွန်တော့်တည့်တည့် ပြေးဝင်လာတယ်။ အသာအယာပဲ ကောက်ဖမ်းလိုက်တယ်။

“မိဖြူ... မိဖြူ”

ဘောလုံးက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ အပ်ကျမတ်ကျရောက်နေပြီ။

“ဟား... ဟား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ မိဖြူကွ”

ဝမ်းသာလို့ မဆုံးခင်မှာပဲ

“ဟေ့ကောင်... ကြည်ဖြူပြေးပြေး ဟိုမှာလာနေပြီ”

အော်သံကြားလို့ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ငွေ့သိန်း ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ ဂိုးထဲတိုက်ချဖို့ ပြေးလာပြီ။

“ဟာ... လာပြန်ပဟ”

မင်္ဂလာတောင်မယူအားပါဘူးဗျာ။ ဘောလုံးပိုက်ပြီးပြေးရတာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအုတ်နံရံရောက်မှ ကပ်နေရတယ်။ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးကျောင်းနံရံကပ်နေတော့ ဒေါ်ငွေ့သိန်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါတောင်

“လာလေ... ထွက်လာလေ”

ဆိုပြီး ဒေါ်နေသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အကြောင်းသိတယ်။ လူတွေလိုက်မလာမချင်း အုတ်နံရံကလုံးဝမခွာတော့ဘူး။ အားလုံးရောက်လာမှ ခိုင်လူကြီးက...

“စောကြည်ဖြူမိထားပြီးပြီ၊ ဒေါ်ငွေ့သိန်းဖမ်းအလှည့်” ဆိုပြီး

ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။

“ဝေ့... ဝေ့... ဝေ့”

နဲ့ ညာသံပေးသံတွေ စီညံနေတယ်။

ဒေါ်ငွေသိန်းကလည်း

အသင့် ပြင်ထားပြီ။ ကျွန်တော်လည်း
ရင်ခုန်သံ မြန်နေပြီ။

နှုတ်ခွံခရာမှုတ်တယ်။ ကျွန်
တော်လည်း အယ်ထောင့်ကို ကန်သွင်း
ရမလည်းဆိုပြီး ကြည့်တယ်။ ဒါကို
အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဒေါ်ငွေသိန်းက

ဘောလုံးရှိရာကို ကားကားယားယားနဲ့ ပြေးလာတယ်။

“ဟာ”

သူပုံက ဘောလုံးကိုမိရင် ဖမ်းမယ်၊ မရရင် ကန်ထုတ်မယ် ဆုံးဖြတ်လာပုံရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်တကြား ဘောလုံးကို ကန်ထည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြည်းဖြည်းလေးပါပဲ။ ကားယားကြီးလာနေတဲ့ ဝေါငွေသိန်းပေါင်ကြားထဲကနေ ဘောလုံးက လိမ့်ကာလိမ့်ကာနဲ့ ဂိုးထဲတန်းဝင်သွားတယ်။

“ဂိုး”

အားလုံးရဲ့ အားရပါးရအော်သံ တစ်ကွင်းလုံး စီညံသွားတယ်။

“ဂိုးပြီဟေ့... တို့ကန်ပိုင်သားတွေနိုင်ပြီ”

အားလုံးပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ကခုန်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်သူကပဲ သံကုန်ခြစ်ပြီး...

“မဂိုးဘူးဟေ့ နင်တို့မိန်းကလေးပေါင်ကြားက ဘောသွင်းတာကောင်းလို့လား၊ ဟင် မတရားဂိုးကြီး အားကစားစိတ်ရှိရင် ပေါင်ကြားဂိုးမသွင်းဘူး”

သူ့အော်သံ ဘယ်သူမှမရမစိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရရှိတဲ့ ဆုကြေးနဲ့ ဝိုင်းဆုမွေယူပြီး ရွာပြန်ပြေးကြတော့တာ။

နှစ်တစ်နှစ်ပြောင်းသွားတာနဲ့အမျှ ကြီးကောင်ဝင်စ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရွယ်က ပြောင်းလဲလာပြီလေ။ နောက်နှစ်ကျတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရပ်က ငါးပေကို နည်းနည်းစွန်းနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကန်ပိုင်အသင်းရဲ့ အဓိကလိုအပ်နေတဲ့ ဂိုးသမားနေ

ရာမှာ ပြန်လည်ပါဝင်နိုင်ဖို့ အကြံထုတ်ကြရတယ်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ... အရပ်တိုင်းတဲ့နေ့ကျရင် မင်းလုံချည်ကို အရှည်ကြီးဝတ်ပြီး ခွေးကွေးထား။ အရပ်တိုင်းချိန်ကျရင်လည်း အဲဒီ အတိုင်းပဲဝတ်တိုင်း။ အိုကွာ... ဖိနပ်ပါမစီးထားနဲ့”

အားလုံးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပါစေချင်လေနဲ့ အားပေး ကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အရပ်မြင့်တာကို ဂုဏ်ယူခဲ့သမျှ အဲဒီ အချိန်ကျမှ ခံရတော့တာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အရပ်ကိုပြန်ပုသွားစေချင် တာ။ မနှစ်ကတည်းက ပယ်နယ်တိတွေဖမ်းပြီး လက်စွမ်းပြခဲ့သူဆို တော့ ဒီနှစ်ပိုတိုးတက်လာတဲ့ အခြေအနေကို ပြချင်နေတော့တာပေါ့။ ဝါနဲ့ပဲ...

“အေးကွာ... ငါကြိုစားကြည့်မယ်”

ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ အရပ်တိုင်းမယ့်နေ့မှာ လုံချည်အရှည် ကြီးဝတ်၊ ဖိနပ်လည်းမစီးဘဲ ခွေးကွေးပြီး တစ်နေ့ကုန်လမ်းလျှောက်နေ ရတာ။ သူများတွေကစားနေတာတောင် မကစားခဲ့ရဘူး။ ခြေ ထောက်ဆန့်မိမှာစိုးလို့ ကွေးကွေးနဲ့ကိုနေနေရတာ။ ဒီကြားထဲ လူယုံကြည်အောင် ဒိုင်ရှေ့ဖြတ်ရတာအမော...

“ကြည့်ဖြူ... အရပ်တိုင်းမယ်”

နာမည်ခေါ်သံကြားတာနဲ့ ကိုယ့်မှာ ရင်တွေကို တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတော့တာ။ ဟန်မပျက် ခွေးလေးကွေးပြီး အရပ်တိုင်းတဲ့တိုင် အောက် ဝင်ရပ်လိုက်တယ်။ လေးပေရှစ်လက်မကွက်တိပဲ။

“ကြည့်ဖြူ... ရတယ်”

ဒိုင်ရဲဆုံးဖြတ်သံကြားတော့ အတော်လေးကို ဝမ်းသာသွား တယ်။ ရပြီ ဒီနှစ်လည်း လက်စွမ်းပြရပြီ။ ကိုယ့်မှာ ဝမ်းသာလို့မဆုံး ခင်မှာပဲ လွှားခနဲလွှားခနဲ ပြေးလာတဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်း။

သူ့ကိုမြင်တော့ သူ့ဘာလုပ်မလဲဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကြောင်ပြီး

ကြည့်နေတယ်။ မေမေငွေသိန်းက ဦးတည်ချက်မပြောင်းဘူး။ ကျွန် တော့်ဆီသာ တည့်တည့်ပြေးလာပြီး ကွေးထားတဲ့ညှို့သကြီးကို ဒေါက် ခနဲလှမ်းကန်လိုက်တယ်။

“အား”

သူကန်လိုက်တဲ့အချိန်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နာကျင်ပြီး ခွေး ကိုဆန့်လိုက်မိတယ်။ ခွေးဆန့်လိုက် တော့ အရပ်က လေးပေရှစ်လက်မ မျဉ်းကို ကျော်တက်သွားတယ်။

“ဒီကောင် လေးပေရှစ် လက်မကျော်ပြီ”

မေမေငွေသိန်းရဲ့ အောင်မြင် တဲ့အသံ။ ဒိုင်တွေလည်း ပထမ တော့ကြောင်နေတယ်။ နောက်မှ လေးပေရှစ်လက်မ မျဉ်းကိုကြည့်ပြီး

“ဟုတ်တယ်... ကြည့်ဖြူ

လေးရှစ်လက်မကျော်... ပယ်”

ဒိုင်ရဲ အဆုံးအဖြတ် ကြောင့် ချက်ချင်းပဲ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လျော့ ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဩ... ကိုယ့်မှာတော့ လက်စွမ်းပြချင်လို့တစ်နေ့ ကုန်ကွေး ခဲ့ရတဲ့ခွေး။ ဒေါ်ငွေ သိန်းကြီးနဲ့တွေ့မှ

ဒိုင်ရဲ၊ အဆုံးအဖြတ်ကြောင့် ချက်ချင်းပဲ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လျော့ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

စန့်ပြီးကျော်တက်သွားရတယ်လို့။ ကျွန်တော် အရပ်လွန်သွားလို့
တစ်သင်းလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။
ကျွန်တော်ပါတော့ အသင်းအတွက် နည်းတဲ့ အားမှမတုတ်တာ။
အားလုံးဝမ်းနည်းနေကြတဲ့အချိန် ကျမှ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံက

“ဟား... ဟား... ဘောလုံးကို ရာသက်ပန်ကန်ချင်ရင်
ဟောဒီလိုအရပ်ကို ထိန်းသိမ်းထားရတယ်ကွာ၊ ဟား... ဟား
ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း ငဲ့ငဲ့”

ဆိုတဲ့ မတိုးမတားအသံကြီး ကြားရလို့လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ဒေါ်ငွေသိန်း၊ လေးပေ ချစ်လက်မအောက်ဝင်လိုက်တာ
ထုံးထားတဲ့ဆံထုံးတောင် လွတ်နေသေး။

အဲဒီနှစ်မှာ ကန်ပိုင်စာ

သင်းရဲ့ ဂိုးသမားရှားပါးမှုပြဿနာ ကို
ဖြေရှင်းလိုက်သူကတော့ ကျွန်တော့်ညီ
မောင်မောင်ပါပဲ။

“ဟုတ်တယ်... ကြည့်ပြန်
တယ်၊ ကြည့်ပြန်ကတောင် ဆတ်ဆလူး
ထသေး။ ဒီကောင်က သွေးသိပ်

အေးတာ”

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်မှာ ကျွန်တော်က လက်စွမ်းပြထားတဲ့အတွက် နောက်နှစ်မှာ ကျွန်တော့်ညီမောင်မောင်ကို ဖျက်စေကျတာ သိပ်မထူး ဆန်းပါဘူး။ မျိုးရိုးနဲ့တွတ်ရင် ငိုသမားမျိုးရိုးကိုးလှ။

ဒါကြောင့် ဘာမှစမ်းသပ်စရာမလိုဘဲ ကန်ပိုင်အသင်းရဲ့ လက်ရွေးစဉ်ငိုသမားဘဝကို ဒီကောင်တန်းရတော့တာ။

အမှန်တော့ မောင်မောင်က သိပ်စိတ်ပါလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကပဲ မြှောက်ပေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ဘာမှမဖြစ်ရင်တောင် အကျီလက်ရှည် တစ်ထည်တော့ရတယ်ကွ၊ လုပ်သာလုပ်”

အကျီလက်ရှည်ရမယ်ဆိုတော့ ဒီကောင်သဘောကျသွား တယ်။ မူလဘူတ မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်တစ်ထည်ပဲ အထည်မလဲဝတ် နေရတာကိုး။

“ကဲ... ဘောလုံးလေးဖမ်းစမ်းကြည့်”

ဘောလုံးပစ်ပေးတော့ အဟုတ်လှ။ မိနေတာ။

အားလုံး အားတက်သွားတယ်။ ဒီကောင်က ကိုယ်လုံးပြား ပြား လက်တံရှည်ရှည်ဆိုတော့ ငိုသမားအင်္ဂါရပ်နဲ့က သွားညီနေတာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ။

ကန် ပိုင်အသင်းမှာ

ဒီနှစ် ကြည်ဖြူညီ မောင်မောင် လက်စွမ်းပြမယ်...

ဆိုတဲ့သတင်းက အားလုံး ကိုစိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ မနှစ်က မကြောင်ချေး (ခေါ်) မေမေငွေသိန်း ကို ခြေနဲ့သာမက နှုတ်လှန်ထိုး

ပြီးတော့ကို အနိုင်ယူထားတဲ့သူရဲညီမို့ သတင်းကြီးတာ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး။

ဘာကဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိပါဘူး။ မောင်မောင်ရဲ့သတင်းကို လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားကို ရောက်နေတော့တာ။

“အနေတည်တယ်၊ သွေးအေးတယ်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတယ်” လူတိုင်းက သူ့ပုံကို သဘောကျနေကြတယ်။

“ကြည်ဖြူကတောင် နည်းနည်းနန့်သေးတယ်၊ မောင်မောင်က သိပ်အေးတာ”

ဘောလုံးတောင် မကန်ရသေးဘူး။ နာမည်စာရင်းက ပေါက်နေပြီ။

“အဲဒါ ဘုန်းတန်ခိုးကြောင့်ဗျ”

ပြောလည်းပြောချင်စရာ။ ဒီကောင်ကလည်း ဒီနှစ်မှာ စန်းတက်နေလို့လားမသိဘူး ဘုန်းတန်ခိုးကိုကြီးနေတာ။

“ဒီကောင်ရုပ်က ဘုန်းကြီးဖြစ်ရင်ဖြစ် မဖြစ်ရင် ဂိုးသမားပဲဖြစ်ရမယ်”

ဘယ်လောက်ထိ လူပြောများသလဲဆိုရင် မိုးမျှော်အသင်းက အဓိကတိုက်စစ်မှူး၊ ဝါရင့်ခံစစ်မှူး၊ သက်တမ်းရှည်အလယ်တန်း၊ ပြန်တမ်းဝင်ဂိုးသမားကြီး မေမေငွေသိန်းကပါ လာခိုးချောင်းယူရတယ်။

မေမေငွေသိန်းမှတ်ချက်က . . .

“ဒီကောင်လေး ဂိုးဖမ်းမယ်ဆိုရင် တို့အသင်းအတွက် ခက်ခဲလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊ ငွေသိန်း ကြိုတင်ယဉ္ဇာကျေထားပါမယ်” ဆိုပြီး ဓာတ်ဘောလုံးဆယ်နှစ်လုံးကို ဘုရားလှူလိုက်တယ်ဆိုပဲ။

ဘာဆိုလဲဗျာ။ ဘုရားနဲ့ဘောလုံး။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်

မြတ် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ဘောလုံးဆိုတာ ပေါ်တောင်ပေါ်သေးတာမှမဟုတ်တာ။ နောက်ပြီး ဒီဘောလုံးကြီးလှူတော့ ဘုရားက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကစားလို့လည်းမရ၊ စားလို့လည်းမရ။

ဘုရားကို ဘောလုံးလှူတာဆိုလို့ ဒေါ်ငွေသိန်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူးဗျ။ ဘွားတေး အဆတ်မပြတ်အော်ရင်း ကွင်းကို သုံးပတ်ပတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကန်မဲ ဘောလုံးကို ပေါင်အောက်သုံးခါလျှို့ပြီး ထို့ခနဲတံတွေးထွေးပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . ဘော ဒီဘောဟာ ငါ့ဘော၊ ငါပြောသမျှ လိုက်လျော၊ တိုက်ဂေါ”

ဆိုပြီး ခုနစ်ကြိမ်အော်သွားသေးတယ်။

ဘယ်သူပေးတဲ့ ယဉ္ဇာလည်းဆိုတော့ သူ့ရဲ့ယောက်ျား “ဘက်စုံပျော့ကြီး”ပေးတာတဲ့။

ပြောရဦးမယ်။ ရွာမှာ နာမည်ကြီးစုံတွဲဆိုလို့ သူတို့လင်မယား ပဲ ရှိလိမ့်မယ်။

ဘွားတေး အဆက်မပြတ် အော်ရင်း ကွင်းကို သုံးပတ်ပတ်တယ် . . .

ဘက်စုံ ပျော့ကြီးနဲ့

"နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုကလေးအို"

ဘက်စုံပျော့ကြီးဆိုတဲ့ နာမည်က နှယ်နှယ်ရရ ရထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အနီးလည်းပျော့၊ အသားလည်းပျော့၊ သားရေပါပျော့တဲ့ အပြင် စိတ်ကလည်းပျော့သေး။ အို...

အစွမ်းတန်ပြောရရင် ပေါက်တဲ့ဆံပင်ပါ အပျော့လေး။ ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာစမ်းစမ်း ပျော့နေလို့ ဘက်စုံပျော့ကြီးဆိုတဲ့ နာမည် ချိတ်ထိုက်တန်တန်ရထားတာ။ ပညာရည်ကလည်း ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့ပို့ ပျော့ပျော့လောက်တတ်တယ်။

ဒေါ်ငွေသိန်းကကျတော့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုက ကလေးအို။

ဒီနာမည်ရတာ သိပ်တော့မဆန်းပါဘူး။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ခုာ လာမွေးပြီး အဝေးတကြည့်ရင်ကလေး။ အနီးကပ်ကြည့်မှ အိုနေ ထာသိရလို့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ကလေးအိုဆိုပြီး နာမည်ပေးထားတာ။

တောင်မာ... ဒေါ်ငွေသိန်းယောက်ျား ဘက်စုံပျော့ကြီးက အပြင်ပန်းပြင်ရတာသာ ပျော့တာဗျ။

မွေးထားတာ အကြီးနှစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတွေ။

မဟာစွတ်ကဲနဲ့ စူဠစွတ်ကဲ။ ကဲ... အဲဒီအောက်ကမှ မိန်းကလေးတွေချည်း။ မဟူရာစွတ်ကဲ။ ဒါက အသားမဲတဲ့သမီး၊ သူ့အောက်ကမှ

စွတ်ကဲစိန်၊ ကဲစိန်မ၊ မိစိန်ကဲ (ကျွန်တော်တို့ကတော့ မမြင် ဇူးပါဘူး။) အငယ်ဆုံးလေးကျမှ အပြဲလေးတဲ့။

အရှေ့မှာ စွတ်ကဲခဲသမျှ ဘယ်အချိန်မှာ အပြဲလေးဖြစ်သွား တယ်တော့မသိပါဘူး။ ဒါတောင် သူ့မှာ အင်္ဂလိပ်နာမည်ရှိသေး။ ဂျနီမာလိုတက်၊ လက်တိုနေလို့လေ။

အောင်မာ သားသမီးတွေကိုသာ စွတ်စပ်ကဲနေတာ။ ဘက်စုံ ပျော့ကြီးက သူမိန်းမ ဒေါ်ငွေသိန်းကိုခေါ်တာက...

"ထာဝရ"တဲ့။ နာမည်ပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိတဲ့အထဲကမှ သူမတူအောင် "ထာဝရ"ဆိုပြီး ခေါ်တာတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကိုလည်း ရပ်ကွက်ကပေးတဲ့ နာမည်တွေရှိတယ်။ မဟာ စွတ်ကဲကို ပဒုမပေါင်တို့၊ ပေါင်တိုနေလို့။ ကဲစိန်မကိုကျတော့

ဘိုနာမည်မျှ၊ လက်တိုရှင်တဲ့၊ သူလည်း လက်တိုလို့၊ အပြုလေးတ
သိတဲ့အတိုင်း၊ ဂျနီဖာလိုတက်၊ သူလည်း လက်တိုနေလို့၊

ထားပါတော့။

ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ် သူ့ယောက်ျားဘက်စုံပျော့ကြီးက ဖေဒင်
လောက်တော့ အပျော့ပေါ့။

ခါကြောင့် ယတြာပျော့ပျော့ကြီး ပေးချလိုက်တာ။

“ခါမျိုးမကြောက်လို့ ရွာရိုးလျှောက်နေတဲ့ ကြောင်ချေးဝါ၊
နင်တို့လောက်တော့ ငါ့ယောက်ျားနာမည်မဲ ခေါ်လိုက်တော့မယ်၊
အပျော့”

၆ လိုနဲ့ လေးပေရှစ်လက်မ

စောက် ဘောလုံးပွဲကျင်းပဖြစ်ပြီ
ဆိုပါတော့။

ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့
ကန်ပိုင်အသင်း၊ ရင်ဆိုင်ရတာက
မျောက်ဖျားအသင်းပါပဲ။

မျောက်ဖျားအသင်းဆိုတာ

နှစ်စဉ်အသင်းညှိပါပဲ။

ဆိုကြပါစို့ဗျာ၊ အသင်းတစ်သင်း လေးပေရွှစ်လက်မ အောက်ရဖို့ဆိုတာ မိဘတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း အလျင်မီအောင်မွေး နေရတာကလား။

နောက်ပြီး လေးပေရွှစ်လက်မဆိုတာကလည်း ငါးတန်း ခြောက်တန်းအရွယ်လေး၊ ယောက်ျားလေးတွေအနေနဲ့က သိပ်တွေး ပြန်တဲ့အရွယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုပဲကြည့်၊ မနှစ်က လေးပေရွှစ်လက်မ အောက်၊ ဒီနှစ်က ငါးပေကျော်နေပြီ။

ဒီတော့ ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းလုံး လေးပေရွှစ်လက်မ အောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မိဘတွေခမျာ ချွေးတစ်လုံးလုံးနဲ့ မနည်းတုန်း ရုံးကြိုးစားထားရတာ။

မဟုတ်ဘူးလေ စီးပွားရေးတို့ ဖာဟာရတို့ကိုပြောတာ၊ ပြောတာပါ။

အသင်းတစ်သင်း လူပြည့်ဖို့ဆိုတာကလည်း ရပ်ကွက်ထဲက မိဘအားလုံး လူညီမှဖြစ်တာ။

“နင့်ကလေး မနှစ်ကပါရင် ဒီနှစ်ငါ့ကလေးပါရမယ်”

အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်နဲ့ကို သေခွေတည်လာမှတို့ဖြစ်တာ၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်၊ နောက်နှစ်ဆို နောက်တစ်ယောက်၊ နို့မို့ရင် ဘယ်လိုလူပြည့်ပါ့မလဲ၊ ဒါတောင် အရန်အတွက် မစဉ်းစား ရသေးဘူး၊ အရန်အတွက်ပါ ထည့်စဉ်းစားရင် အမွှာပူးတွေပေါ် မွေးလူရမှာ။

ဒီတော့မှ ကိုယ့်ရပ်ကွက်အသင်း သိက္ခာမကျမှား၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်...

“ကြည့်စမ်း... ကန်ပိုင်အသင်းက လူတောင်မပြည့်ဘူးတဲ့ သူတို့မိဘများ ဘာလုပ်နေကြသလဲမသိဘူးနော်”

ဆို မိဘတွေခမျာ ခေါင်း တောင်ဖော်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး။

“ငါတို့ခမျာ ညှိလိုက်လေခြင်း၊ ငါတို့မယ် နှေးကွေးလိုက်လေခြင်း၊

အင်မတန် မွေးရလွယ် တဲ့ကလေး တောင် အလျင်မီအောင် မမွေးနိုင်ဘူး”

ဆိုပြီး တစ်သက်လုံး လုံ့ချည် အောက် ခေါင်းဖွတ်ထားရမှာ။

စဉ်းစားကြည့်လေ သူများ အသင်း လူပြည့်ပြီ၊ ကိုယ့်အသင်းကျ

မှ လူမပြည့်ဘူးဆို ဘယ်လောက်ရှက် စရာကောင်းလဲ၊

“ဒီကောင်တွေက... အဖြစ် ရှိတဲ့တောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊

ထစ်ရပ်ကွက်လုံး ပေါင်းတာတောင် အလေး ဘောလုံးတစ်သင်းစာ လူ

ပြည့်အောင်မမွေးနိုင်ဘူး၊ ငါတို့နဲ့များ တွာပါ၊ တို့အသင်းမှာဆို အရန်ခြောက်

ယောက်တောင်ပါ သေး”

“ဟုတ်ပါကော်... နောက်နှစ်များ အတွက် ကျုပ်ယောက်ျားတောင်

ငှားလိုက်ချင်သေး၊ မိန်းမဆိုတာ ခိုက်ကြီးရမယ်၊ သူတို့မသိ ဘူးလား သေ”

“အိုအေ... ညည်းယောက်ျား

ငါတို့မယ်
နှေးကွေးလိုက်လေခြင်း၊
အင်မတန်
မွေးရလွယ်တဲ့
ကလေးတောင်
အလျင်မီအောင်
မမွေးနိုင်ဘူး

က ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ ငါ့ယောက်ျားတမ္ပစွမ်းတာ၊ ကြည့်လေ
ငါ့မပြောနဲ့ အိမ်ဖော်မိနီလေးတောင် ကိုယ်ဝန်နဲ့”

ကဲ... အပြောခံရပြီ၊ ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ရမလဲ
ကြည့်။

တခြားမပြောနဲ့ ကျွန်တော်တို့အိမ်တောင် လေးပေရွှစ်လက်
မအောက် ဘောလုံးပွဲကို ဖိနှစ်ပါဆို ခြောက်ကြိမ်ဆင်နွှဲခဲ့ရပြီ၊ ဟိဟိ။

ဪ... ပြောသာပြောရတာ၊ ရွာမှာက ရုပ်ရှင်ရုံလည်း
မရှိ၊ ဗီဒီယိုလည်းမရှိ၊ ဇာတ်ပွဲဆိုတာကလည်း တစ်နှစ်မှတစ်ည
လောက် ကြည့်ရတာ၊ တစ်နှစ်မှာ တစ်ရပ်ကွက်က ဘောလုံးတစ်သင်း
စာတော့ မွေးနေ့ကြတာပါပဲ။

ကဲ... ဘောလုံးတန်ဖိုး မွေးရတဲ့ကလေးအကြောင်းတို့
ထား... ဘောလုံးပွဲအကြောင်းလေး ပြန်ပြောရအောင်။

မောက် ဖျား အသင်းက

အသင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်း
တဲ့အနေနဲ့ မောက်လောင်းတွေချည်း
ပေါ်ထွက်လာတယ်။ နှစ်စဉ် ဂုဏ်
သိက္ခာထိန်းသိမ်းနေကျမို့ ကွင်းထဲဝင်
တာတောင် ဘောလုံးတန်ဖိုး ထက်
ပျမ်းထိုးဖို့ကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေကြ
တယ်။

ရွှမ်းထိုးတဲ့သူထိုး ဗွတ်အိုင်ထဲ လိုမ့်တဲ့သူလိုမ့်။ ဂိုးတိုင်ပေါ်
တွယ်တတ်သူတက်နဲ့ ကြည့်နေသူတွေပါ မျက်စိမူးတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူတို့က ကြေညာထားတယ်။

“ဒီနှစ်တော့ ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ ကစားကွက်အသစ်နဲ့
ခြေစွမ်းပြမယ်”

“ခ”

ဒိုင်ခရာမှုတ်သံ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကန်ပိုင်
အသင်းက အသင်းကြီးမို့ ဝတ်စုံရ
တယ်။ မျောက်ဖျားအသင်းကတော့
ဝတ်သူဝတ် ချွတ်သူချွတ်ပဲ။ တချို့
ဘာမှမဝတ်ထားတဲ့ကောင်တွေတောင်

ပါတယ်။ ဒါကို ခိုင်လုပ်သူက အမြင်မတော်လို့ ဗာဒံရွက်တွေစီပြီး ပတ်ခိုင်းလိုက်ရတယ်။ ဗာဒံရွက်နဲ့ တာဝံလိုကောင်က နှစ်ယောက် ပါတယ်။ တစ်ယောက်က ဂိုးသမား။ ဗာဒံရွက်စီပတ်ထားလည်း မထူးပါဘူး။ ဘောလုံးဖမ်းရင် ခုန်ဖမ်းရတယ်။ ဒါဆိုလည်း ဘာထူး မှာလဲ။ ကဲ... လှိမ့်ဘောကျတော့လည်း ကုန်းဖမ်းရတယ်။ ဒါဆို လည်း ဘာထူးမှာလဲ။ အနောက်ပရိသတ်ကို သရော်နေသလိုကြီး။

ဒါပေမဲ့လည်း ဘာမှမရှိတဲ့ဟာကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးလို့ရမှာ လဲ။ လူပြည့်ကန်ပေးတာတောင် ကံကောင်း။ ကလေးတွေဆိုတော့ အမြင်လည်းမရှိင်းပါဘူးလေ။

မောင်မောင်တို့အဖွဲ့ကတော့ တူညီဝတ်စုံနဲ့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဂိုးဖမ်းတဲ့မောင်မောင်က ကိုယ်လုံးကြီးပြီး လက်ရှည်နေ တော့ သူဝတ်ရတဲ့ဝတ်စုံနဲ့က မတော်ဘူး။ ခါးက ချက်ပေါ်ပြီး အင်္ကျီ လက်က တံတောင်ဆစ်အထိ တိုတက်နေတယ်။ ပိုဆိုးတာက ဒီ ကောင်က ဖင်ပါပြားနေပြန်လေတော့ ဘောင်၊ဘီကလျောကျနေ သေး။

ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် အိန္ဒိယကကုလားမ ချက်ဖော်ပြီး ကုလားကတော့မဲ့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမြင်မရှိင်းဘူး။

လာကြည့်ကြတဲ့ သုံးဖက်သုံးတန် (တစ်ဖက်က ဘုန်းကြီး ကျောင်းအုတ်နံရံကြီး ပိတ်နေလို့) ပရိသတ်ကလည်း မောင်မောင်တို့ ပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ ဒီနှစ် မောင်မောင် ဘယ်လိုလက်စွမ်းပြ မလဲပေါ့။

“ခွီ”

“ဖုန်း”

ဒိုင်ခရာမှတ်တာနဲ့ မျောက်ဖျားအသင်းက မျောက်လောင်း တစ်ကောင်က ဘောလုံးကို အားနဲ့ကန်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့

အဲဒီ ဘောလုံးဟာ ဂိုးတိုင်ထဲမှာ ခတ်မတ် ကြီးရပ်နေတဲ့ မောင်မောင် တည် တည် လိမ့်လာတယ်။

မောင်မောင်က ခြေထောက် ခရွေ့ဘဲ ဘောလုံးကို ကောက်ယူလိုက် တယ်။

“ဟေး”

ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ဘူး။ ပရိသတ်က အားရသွားတယ်။ မောင် မောင်က ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘူး။ ဘောလုံးကို ရောက်ရာပေါက်ရာ ဇုန်းခနဲ ပြန်ကန်ထုတ်လိုက်တယ်။

“တွေလား... သိပ်သွေးအေး တဲ့ကောင်၊ သူ့အစ်ကိုက သူလို မဟုတ် ဘူး၊ နည်းနည်းနန့်သေးတယ်”

“မင်းတို့ကစားကွက်အသစ်ဆို ဘာ ဒါလားကွ၊ ဒီလောက်က မေမေ ငွေသိန်းယောက်ျား နာမည်တောင် ခေါ်လိုက်ချင်သေး၊ အပျော့။

တို့ဂိုး သမားက ဟိုကောင်လို နန့်တဲ့ကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မှတ်ထား”

ချီးကျူးသံတွေ ကြားရတယ်။ အခုနဲ့တော့ ဂိုးဖမ်းတာပဲ နည်းနည်း တော့ နန့်ရမှာပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခိုးသမားဆိုတာ တခြားဘောလုံး

ဒိုင်ခရာမှတ်တာနဲ့ မျောက်ဖျားအသင်းက မျောက်လောင်း တစ်ကောင်က ဘောလုံးကို အားနဲ့ ကန်ထုတ်လိုက်တယ်

သမားတွေလောက် ဘောများများမှ မထိရတာ။ ကိုယ့်လက်ထဲ ဘောလုံးရောက်တဲ့အချိန်လေးမှာ နန့်သင့်နန့်ရမှာပေါ့။ ဒါမှ လူတွေက ကိုယ့်စိတ်ဝင်စားမှာကိုး။

မိဘများ အလျင်မီအောင်မွေးထားတဲ့ မျောက်ဖျားအသင်းနဲ့ ကန်ပိုင်အသင်းတို့ အကြိတ်အနယ် ကန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကန်ပိုင်အသင်းက လေ့ကျင့်သားဝနေတာမို့ အသာစီးနဲ့ ကန်ရတယ်။ ဘောလုံးက မျောက်ဖျားရိုးနားဝဲနေတာမို့ ရိုးသမားမောင်မောင်က အေးဆေးပဲ။ ရိုးတိုင်စာလယ်မှာ ခဲလုံးတွေကောက်စုပြီး ဖန်ခွန်နေတယ်။

တစ်လုံးကြွေ၊ နှစ်လုံးကြွေ၊ သုံးလုံးကြွေ။

ဘောလုံးပွဲလည်း သူက စိတ်မဝင်စားတော့ ကြည့်ကို မကြည့်ဘူး။ အကျီလက်ရှည်ရလို့သာ ရိုးဝင်ဖမ်းနေရတာကိုး။

“တွေ့လား တို့ရိုးသမား၊ ဘယ်လောက်သွေးအေးလဲ၊ ဘောလုံးပွဲတောင် မကြည့်ဘူး။ ဘောလုံးလာမှ ကောက်စားမှာ”

ပြောလို့မဆုံးသေးဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ မျောက်ဖျားအသင်းက ဘောလုံးတစ်လုံး ကျွံထွက်လာတယ်။

ရိုးစည်းနား လူတွေရွပ်ယှက်ခတ်နေတယ်။ အဲဒီတော့မှ မောင်မောင်က မတ်တပ်ရပ်တယ်။ သူ့ခွန်နေတဲ့ ခုနစ်လုံးကြွေကို စိတ်ပြတ်ပုံမရဘူး။

ဖုန်းခနဲ ဟိုဖက်အသင်းက ကန်ထည့်လိုက်တယ်။ ဘောလုံးက မောင်မောင်ဘေးကဖြတ်ပြီး ရိုးထဲဝင်သွားတယ်။

“ဂိုး”

မျောက်ဖျားအသင်းရဲ့ အားရဝမ်းသာအော်သံ။ အားလုံး ကြောင်ပြီး ကြည့်ကြတယ်။ မောင်မောင်က အေးဆေးပဲ။ အတော်အေးရှာပါတယ်ကွယ်။ ဘောလုံးကို ပြန်ကောက်ပြီး ဖုန်းခနဲ ကန်ထုတ်

ဝေးလိုက်တယ်။ ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်များကတောင်...

“အေး... ဒီကောင် အတော်သွေးအေးရှာတယ်နော”

ဆိုပြီး မှတ်ချက်ပေးကြတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း

“အို... ကန်ပိုင်အသင်းက အသာကြီးသာနေတာ၊

ဒီကောင်တွေ ရိုးတွေတခိုင်းခိုင်းသွင်းတဲ့အခါ တစ်ဖက်ကအသင်း ချွတ်ရှာမှာစိုးလို့ လွှတ်ပေးလိုက်တာနေမှာ”

လူတွေက တစ်ဖက်အသင်းကိုပါ စာနာစိတ်နဲ့ ဖြေတွေးပေးကြတာတယ်။

တတယ်လည်း ကန်ပိုင်အသင်းက အသာမို့ မျောက်ဖျားအသင်းကို ရိုးတွေတခိုင်းခိုင်း သွင်းပါတယ်။ ပထမပိုင်းပြီးသည်ထိ ငါးဂိုးသုံးဂိုး။

၃ တိယပိုင်း ပြန်စတော့
လည်း ကန်ပိုင်အသင်းကပဲ ဦးဆောင်
နေတယ်။ ဟိုဖက်မျောက်ဖျား အသင်း
က မျောက်လောင်း တွေကလည်း
ဘောလုံးကန်ချင်လို့မဟုတ်ဘဲ။ ကွင်း
ထဲမှာ ကျွမ်းထိုး။ ဘောလုံးနောက်
တပြုတ်မကြီး ပြေးလိုက်။ ဗွတ်ထဲတန်
ချ၊ ဗွတ်ထဲ ခိုင်ဝင်တွေထိုးဆင်း။

အဲသည်လိုလုပ်နေတာ။ ဒီကြားထဲ သူတို့ရိုး သမားက စိုက်လို့ဆိုပြီး
ခါးမှာပတ်ထားတဲ့ ဗာဒံရွက် ဆွဲဆွဲချွတ်နေလို့ ကွင်းလည်ခိုင့်တ
သတ်ပေးနေရသေးတယ်။

ဘောလုံးကန်နေတဲ့ ဗာဒံရွက်နဲ့ကောင်ကတော့ ခါးမှာ
စည်းတော့ဘူး။ မလွတ်လပ်လို့တဲ့။ ပခုံးကနေ သိုင်းထားတော့တာ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုရင်ပြီးတာပဲဆိုပြီး သဘောထားလိုက်ကြ
တယ်။ ကလေးတွေကိုး။ အမြင်ရိုင်းတဲ့အရွယ်တွေမှ မဟုတ်သေးတာ။

ဒီလိုနဲ့ ဒုတိယပိုင်းမှာတင် ကန်ပိုင်အသင်းက နောက်ထပ်
သုံးရိုးထပ်သွင်းလိုက်တယ်။

ခုနစ်ရိုးတစ်ရိုးဆိုတော့ စိတ်ချရတဲ့အနေအထား ဖောက်နေ
ပြီလေ။ ဒါနဲ့ပဲ အသင်းကြီးကြပ်သူများက တကယ်ပွဲကြီးမှာ ကစားရမဲ့
အဓိကကစားသမားတွေနာမှာစိုးလို့ ထုတ်လိုက်ပြီး အရံကစားသမား
တွေ ထုတ်သုံးတယ်။ မျိုးဆက်သစ် ကစားသမားတွေပေါ့။ အရပ်
လေးပေကနေ ငါးနှစ်သားအထိပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ပွဲအခြေအနေ
က ရုတ်ခြည်းပြောင်းသွားတယ်။

ဝင်လာတဲ့ကလေးများကလည်း ငယ်သေးတဲ့ကလေးများ
ဖြစ်တဲ့အပြင် မျိုးဆက်သစ် ဆပ်ဆလူးများဖြစ်သည့်အတွက် ဟိုဖက်
အသင်းက ကျွမ်းထိုးရင်လိုက်ထိုး၊ ဗွတ်အိုင်ထဲလို့မရင် လိုက်လို့မ
လုပ်နေကြတော့ အရွယ်ချင်းယှဉ်ရင် ဟိုဖက်က သာသလို ဖြစ်လာ
တယ်။

ဟိုကောင်တွေကလည်း လည်တယ်။ လူကောင်းတွေ ထွက်
သွားတဲ့အချိန်ကြမှ နောက်ဝင်လာတဲ့ ကလေးတွေကို ကျွမ်းထိုးပြ
လိုက်။ ဟိုကောင်တွေလိုက်ထိုးနေတဲ့ အချိန်ကြမှ ဘောလုံးကို အသာ
လူ၊ ရိုးဆီကိုပြေး။

တော်သေးတယ်။ အကောင်းတွေထုတ်လိုက်တဲ့အထဲမှာ

ဘက်တန်းကအောင်ကြီး ပါမသွားလို့။ သူက ဘက်လုံတယ်လေ။
ဒါကြောင့် ဟိုဖက်က ဗျူဟာပြောင်းတယ်။ ဘောလုံး သူတို့ခြေထဲ
ရောက်ပြီဆို ဟိုကောင်တွေကို

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာကြည့်”

ဆိုပြီး ဗွက်ထဲသွားလို့မပြီ။ ကလေးတွေက လိုက်လှံခိုခိုကြစု
ဘောလုံးကို အတင်းဆွဲပြေး။ ဘက်တန်းကိုမကျော်နိုင်တော့ အဝေး
ကပဲ ဂိုးထဲလှမ်းကန်ထည့်လိုက်တယ်။

“ဖုန်း”

“ဂိုး”

ဘောလုံးက မောင်မောင်ဘေးကဖြတ်ပြီး ဂိုးထဲဝင်သွား
တယ်။ ဖန်ခွန်တဲ့မောင်မောင်က သိတောင်မသိလိုက်ဘူး။ အားလုံး
အော်သံကြားမှ ဘောလုံးကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။
နောက် ဘောလုံးသွားကောက်ပြီး ဖုန်းခနဲ ကန်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

မျောက်ဖျားတွေ ဖျော်ကုန်ကြတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ကန်ပိုင်
အသင်းက ကလေးတွေပါ ဂိုင်းပျော်ပေးကြတယ်။ ဘေးနားကြည့်နေ
တဲ့ ပရိသတ်က...

“အေး... တို့ဂိုးသမားသွေး အတော်အေးတယ်နော်”

“အေးလွန်းပါတယ်ကွယ်၊ နိုင်နေလို့ထင်တယ်”

မှတ်ချက်ပေးကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘောလုံးကို
ပြန်တည်တယ်။ ဟိုလူဒီလူလုပ်ပြီး မျောက်ဖျားအသင်းက အဝေးက
လှမ်းကန်တယ်။

“ဖုန်း”

“ဂိုး”

ဖုန်းဆိုတာနဲ့ ဂိုးဆိုတဲ့အသံ ကြားရတော့တာပါပဲ။ ဘောလုံး
က သူ့ဘေးနားကဖြတ်သွားတာတောင် မောင်မောင်က သွေးအေး

အေးနဲ့ လိုက်ကြည့်တယ်။ ဂိုးထဲဝင်သွားမှ သွားကောက်ပြီး ပြန်ကန်
ထုတ်ပေးတယ်။

“ဒါမှ တို့ကစားကွက်အသစ်ကွ”

မြောက်ပိုင်းသားတွေ ထအော်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူတို့
ကစားကွက်အသစ်ဆိုတာ ဒါပဲ။ ဒါဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာတောင် မပေါ်
ဖူးတဲ့ ကစားနည်းအသစ်စက်စက်ပဲ။

အစပိုင်းမှာ အသေအချာမကစားဘဲ တစ်ဖက်အသင်းက
အထင်သေးပြီး အရံကလေးတွေ ထည့်ကစားချိန်မှ ဗွက်အိုင်ထဲလူး
ပြ၊ ကျွမ်းထိုးပြပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဂိုးသွင်းတာ။

“ဟေ့... ကလေးတွေ ဒီမှာကြည့် ငါကျွမ်းအသစ်ထိုးပြ
ဧ”

ဆိုတာနဲ့ အသစ်အဆန်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ကလေးတွေက
ဘောလုံးဆိုတာ မြင်ဖူးနေတာကိုး။ ကျွမ်းအသစ်ပဲ စိတ်ဝင်စားတာ
ပေါ့။

“ဪ... ဒါမျိုးလွယ်လွယ်လေး”

ဆိုပြီး ကျွမ်းပြန်ထိုးနေချိန်...

“ဖုန်း”

“ဂိုး”

ဆိုတဲ့အသံ ကြားရပြန်တယ်။ ဂိုးသမားမောင်မောင်ကလည်း
သွေးအေးရှာပါတယ်ကွယ်။ သူနဲ့တည့်တည့်ဆို ဖမ်းတယ်။ ဒါတောင်
ဘောလုံးပြင်းရင် ရှောင်ပေးသေးတာ။ နည်းနည်းလေးစောင်းသွား
တာနဲ့ လိုက်ဂိုမဖမ်းဘူး။ သွေးအေးအေးနဲ့ ကြည့်နေပြီး ဘောလုံး
ဂိုးထဲဝင်သွားမှ ဘောလုံးကိုပြန်ကောက်ပြီး ကန်ထုတ်တာ။

ဒါကြောင့် ဖုန်းဆိုတာနဲ့ တစ်ဂိုးပဲ။ အားလုံးကလည်း ပွဲပြီး
ချိန်ကို ရင်တမမနဲ့ စောင့်နေရတယ်။

“ဖုန်း”

“ဂိုး”

ဖုန်းဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ ဂိုးဆိုတာ ကြိုအော်ယားကြပြီ။
မောင်မောင်ကတော့ သွေးအေးတုန်း။

“အေး... ဒီကောင်သွေးအေးလွန်းပြီနော်”

“သွေးအေးတာမှ ရေခဲမှတ်လီးရိုးအောက် ရောက်နေပြီနော်
သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် အေးတာကတော့ နည်းနည်းဆိုးပြီ
တောက်”

အားလုံးက ပွဲပြီးချိန်သာ ရင်တမမနဲ့ စောင့်နေရတာ။ ဟိုက
လည်း တဖုန်းဖုန်းနဲ့ ဂိုးသွင်းနေတာကိုး။

“ခွီ... ခွီ... ခွီ”

ခရာမှုတ်သံကြားမှ အားလုံးသက်ပြင်းချနိုင်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပွဲပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကန်ပိုင်အသင်းက မျှောက်
ဖျားအသင်းကို ခုနစ်ဂိုးခြောက်ဂိုးနဲ့ ကပ်သီလေး အနိုင်ရခဲ့တယ်။

မျှောက်ဖျားအသင်းကလည်း သူတို့ဗျူဟာ မှန်နေလျက်သာ
နဲ့ အချိန်ကြောင့် ရွှံ့နီမ့်ခဲရတဲ့အတွက် တောက်တခတ်ခတ်။

ဒါပေမဲ့ ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲလုံးမှာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့
ဂိုးသမားမောင်မောင်က နာမည်ထပ်ကြီးပြန်တယ်။

“ဖုန်းတစ်ဂိုးမောင်မောင်”တဲ့။

ဖုန်းဆိုတာနဲ့ တစ်ဂိုးပဲလေ။ ဒါကြောင့် ဒီနာမည်ဝိုင်းပေး
ကြတာ။

တစ်ခါက ရွာမှာ ဖုန်းတစ်ဂိုးမောင်မောင်ဆိုတဲ့ ဂိုးသမား
လည်း ပေါ်ဖူးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လေးပေရှစ်လက်မ

အောက် ဘောလုံးပွဲတွေ ပွဲစဉ် တောက်
လျှောက် ကန်လာလိုက်တာ ဖုန်းတစ်
ဂိုးမောင်မောင်ကြောင့် ပေးဂိုးတွေများ
ခဲ့ပေမယ့် ဘောလုံးသမားတွေရဲ့
ကြိုးစားမှုနဲ့ ပွဲစဉ်တောက်လျှောက်
နိုင်ပွဲဆက်ပြီး ဗိုလ်လုပွဲကို ထပ်တက်

လာပြန်တယ်။

ထိုနည်းတူစွာပဲ တစ်ဖက်မှာလည်း မေမေငွေသိန်းတို့ရဲ့ မိုးမျှော်အသင်းကလည်း ခြေစွမ်းပြ၍လည်းကောင်း၊ နှုတ်စွမ်းပြ၍လည်းကောင်း၊ အဆဲစွမ်းပြ၍လည်းကောင်း အမျိုးအစားစုံလင်စွာနဲ့ အသင်းတိုင်းကို အပြတ်အသတ်အနိုင်ယူကာ ဗိုလ်လုပွဲကို မတ်မတ်ကြီး တက်ချလာပါတော့တယ်။

“ဟား... ဟား ဒီလိုရိုးသမားမျိုးနဲ့ ငွေသိန်းတို့ ရိုးသွင်းလိုက်ရလို့က ဟား... ဟား ရိုးပေါင်းဒါလင်ချီတန်းစီနေမဲ့အပြင် အဲဒီအသင်းမျိုးကိုလည်း ငါ့ယောက်ျားနာမည်သာ ဒေါ်လိုက်ချင်တယ်။ အပျော့”

မေမေငွေသိန်းတို့ ခိုးရယ်တယ်။ ခိုးရယ်မယ်ဆိုလည်း ရယ်စရာ။ ခြေစမ်းခြေစက သိပ်ကိုကွာနေတာကိုး။ ဒါကိုသိတဲ့ ကျွန်တော်တို့အသင်းသားတွေ ဖိုးရိမ်သွားကြတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီလို ခြေစွမ်းမျိုးနဲ့ဆို မိုးမျှော်အသင်းကို နိုင်ဖို့မပြောနဲ့ ရိုးပေါင်းဒါလင်မကျော်ရင်ကို ကံကောင်း။ ဒီကြားထဲ ဒေါ်ငွေသိန်းတို့ ငြင်းမှာနဲ့ ဆဲမှာနဲ့ နားရင်းအုပ်မှာနဲ့ဆို အနည်းဆုံး ခြောက်လုံးလောက် ထပ်ရနိုင်တယ်။ ဒီနှစ်ကလေးတွေက ကျွန်တော်တို့ နှစ်တုန်းကလို မျက်နှာမမာကြဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကွင်းထဲရောက်ရင် ဒေါ်ငွေသိန်းတို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်သွားမှာ။

အားလုံးစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပဲ စုတိုင်ပင်ဖြစ်ကြတယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်လောက်ဘူး။ မကြောင်ချေး အငြင်းရိုးက ခြောက်ရိုး၊ အတင်းရိုးက ခြောက်ရိုး၊ နားရင်းရိုးက ခြောက်ရိုးလောက်ဆို တို့ကန်ပိုင် နာမည်ယူလောက်ရဲ့။”

“အိုကွာ... ဒီလိုဆိုလည်း ဒေါ်ငွေသိန်း ကွင်းထဲမဝင်နိုင်

အောင် ကြံကြရမှာပဲ”

ဒီနည်းက အကောင်းဆုံးနည်းဖြစ်မှန်းသိတယ်။ ဒေါ်ငွေသိန်းသာ ကွင်းထဲမှာမရှိရင် အရှုံးသက်သာမယ်။ (ရှုံးတာတော့ နှိုးမယ်ပေါ့။ အကျလှမယ်လေ။)

“ဒါဖြင့်... သူကွင်းထဲမဝင်နိုင်အောင် သူ့ကိုပြန်ပေးဆွဲရမလား”

“အောင်မာ... မင်းလိုလက်တောက်လောက်ကောင်က ဒေါ်ငွေသိန်းကို ပြန်ပေးဆွဲမယ်။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်းလုပ်ပါဦး။ ထိုက ဆွဲပွတ်ထည့်လိုက်လို့ ဦးရည်အသားနီပါလန်ကုန်မယ်”

အားလုံး အကြပ်ရိုက်ကုန်တယ်။ နောက်မှသတိရပြီး...

“ဒီလိုလုပ်... တို့ကလေးအချင်းချင်း အမြင်ကတ်တဲ့သူကို လုပ်သလိုပေါ့”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီလို xxx---++xxxx---x+x”

အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“အေး... ဒီအကြံကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါက သူ့ဝါသနာနဲ့လည်း ကိုက်တယ်”
အားလုံးက ထောက်ခံကြတယ်။

အကြွေက ဒီလိုပါ။ မောင်

မောင်က ဂိုးဖမ်းမယ်။ ဂေါ် ငွေသိန်းက ပယ်နယ်တိစည်းကနေပြီး ဂိုးတိုင်နားအထိ ဘောလုံးသုံးလုံး စီချ ထားပေးမယ်။ အဲဒီဘောလုံးသုံး လုံးကို မနားတမ်း ဂိုးထဲဝင်အောင် ကန်သွင်းနိုင်ရင် ဂေါ်ငွေသိန်းအနိုင်၊ အကယ်

၍ သုံးလုံးမဝင်ဘူးဆိုရင် သူ့ယောက်ျား ဘက်စုံပျော့ကြီးရဲ့ တစ်ထည်ထည်းသောလုံချည်ကို ပေးရမယ်။ ကြားထဲ နှစ်လုံးဝင်၊ တစ်လုံးဝင်၊ အယ်လိုဝင်ဝင်သရေ။ သုံးလုံးလုံးဝင်ရင် ကန်ပိုင်အသင်းရဲ့ ဂိုးသမားအတို ဂေါ်ငွေသိန်းကိုဆုချမယ်။

ဘယ်လိုတွက်တွက် ဂေါ်ငွေသိန်း အသာချည်းပဲ။ အဲလိုအသာချည်းပဲကို သွားစိန်ခေါ်လိုက်တော့...။

“ဟား... ဟား ဖုန်းတစ်ဂိုးမောင်မောင်က ငါ့ကိုစိန်ခေါ်ထယ်ဟုတ်လား။ ဖော့... ခဏစောင့်၊ နင်တို့ဘောလုံးသုံးလုံးသာ စီစဉ်ထား။ ငါ ငါ့ယောက်ျားလုံချည် ယူလိုက်ဦးမယ်။ ဒီလောက်က အပျော့ပါ။ အပျော့ရေ... အပျော့ အပျော့အတွက် အပျော့ကိစ္စ စီစဉ်မယ်။ အပျော့ရေ... အပျော့... လာပြီ”

ဆိုပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ သူ့သွားမှ ထွန်တော်တို့စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရတယ်။ မောင်မောင်ကိုလည်း ဖျောင်းဖျာရသေးတယ်။

“ဘာမှမပူနဲ့ကွ၊ ငါတို့ဖက်က အသာချည်းပဲ၊ မင်းအင်္ကျီ မဆုံးစေရဘူး”

မောင်မောင်က ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ သူ့အင်္ကျီဆုံးမှာ ကြောက်နေတယ်။ ထွန်တော်တို့အစီအစဉ်ကို ယုံလို့သာ လက်ခံလိုက်တာ။ မတော်တဆ ဆိုတာလည်း ထည့်တွက်နေပုံရတယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ဂေါ်ငွေသိန်း ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ပြန်ပြေးချလာတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း သူ့ယောက်ျားလုံချည်နဲ့။

“အပျော့ရေ... ဘာမှမပူနဲ့၊ အပျော့အင်္ကျီလှလှတစ်ထည် ရဖို့သာ ထာဝရ ကြိုးစားတာပါ။ ခဏတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ အပျော့ရဲ့”

ဆိုပြီး နှုတ်ကလည်း အော်လာတယ်။

“ကဲ... အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ကန်လို့ရပြီ၊ ဘွားတေးမပါ ဘုတ်

တေးမပါ”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လောဆော်မှု။ သူ့အကြောင်းသိလို့ သင် ပေးရသေး။

“ဟား... ဟား ဖုန်းတစ်ရိုးမောင်မောင်က ငွေသိန်းကိုယှဉ် တယ် ဟုတ်လား။ ကဲ... လာပြီ ဟိုင်းယား”

ဆိုပြီး ကွင်းလယ်ကနေ ပြေးလာပြီး ပထမဘောလုံးကို ကျုံးကန်လိုက်တယ်။

“ဖုန်း”

“တစ်ရိုး”

ဖုန်းဆိုတာနဲ့ တစ်ရိုးသေချာပြီဆိုတဲ့ မောင်မောင်တလည်း အစဉ်အလာကို မဖျက်ပါဘူး။ သူ့နား ဘောလုံးဖြတ်သွားတာ ကိုသာသာယာယာပဲ လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒေါ်ငွေသိန်းက ဗုဒ္ဓိယဘောလုံးကို ပြေးကန်တယ်။

“ဖုန်း”

“နှစ်ရိုး”

ဖုန်းနှစ်ရိုးမောင်မောင် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒေါ်ငွေသိန်းတလည်း ဝမ်းသာအားရပါပဲ။

“ဟား... ဟား အပျော့အတွက် အကျိတ်တစ်ထည်ရပြီတဲ့ ကဲ ဟား ဟား။ ကဲ ရိုးသမားရော ဘောလုံးပါ ပျောက်လေရောလေ ဟယ်၊ ဟား”

ဆိုပြီး နောက်ဆုံးအပိုင်ဘောကို ခြေဦးနဲ့ ပြေးထိုးချလိုက် တယ်။

“ခွပ်”

“အား”

ဒေါ်ငွေသိန်းအော်သံ၊ ပြီးတော့ သူ့ခြေထောက်သူကိုင်ပြီး

ခွန်ဆွခွန်ဆွဖြစ်နေတယ်။ ဘောလုံးက နေရာကနေ တုတ်တုတ် တောင်မလှုပ်ဘူး။ နောက်မှ သတိရပြီး...

“ဟင်... ဒါ... ဒါကြီးက ဘာ... ကဲဟာ”

ဆိုပြီး ဒေါသစိတ်၊ လောဘစိတ်နဲ့ နောက်ခြေတစ်ဖက်နဲ့ အားကုန်ထပ်ကန်လိုက်တယ်။

“ကဲဟာ”

“ခွပ်”

“အား”

ဒေါ်ငွေသိန်း ခြေနှစ်ဖက်လုံး ခွန်ဆွခွန်ဆွဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မသင်္ကာစိတ်နဲ့ ခြေနှစ်ဖက်လုံးကိုင်ပြီး ဘောလုံးကို ပြန် ကြည့်တယ်။

“ဟင်... ဒါ... ဒါက”

ကျွန်တော်တို့လည်း ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဘောလုံးတွေကို ကောက် မောင်မောင်အကျိတ်ကို ဆွဲယူပြီး...

“ကဲ... နှစ်ရိုးဆိုတော့ ပြောထားတဲ့အတိုင်း သရေပဲ”

တတိယဘောလုံးကို မယူလိုက်တော့ ဘောလုံးထဲက သဲတွေ ထွက်ကျလာတာ တွေ့ရတယ်။

“ဟင်... သဲ... သဲတွေ”

ဘောလုံးထဲက သဲတွေမြင်တော့ ဒေါ်ငွေသိန်း မျက်လုံးပြူး သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတတိယဘောလုံးကို ကျွန်တော်တို့ သဲတွေထည့်ထားတာ။ ပထမဘောလုံး၊ ဗုဒ္ဓိယဘောလုံး ဝင်ပြီးရင် တတိယဘောလုံးကို သူ့အားနဲ့ ကျုံးကန်မယ်ဆိုတာသိလို့ ဘောလုံးကို ဖောက်ပြီး သဲအပြည့်ထည့် ဟန်မပျက်ပြန်ထားထားတာ။ ထင်တဲ့ အတိုင်း အဲဒီဘောလုံးကို အားနဲ့ကျုံးကန်တော့ ခြေမလောက်တော့ ယောင်ပြီပေါ့။

“ဟင်... ဟင် သေနာလေးတွေ ငါ့ကိုခုကွ... ဒုက္ခပေး”

သုအော်ဆဲဖို့လုပ်တုန်းမှာပဲ ရွှေက လူတစ်ယောက် ပြေးလာပြီး...

“ဗျို့... ဒေါ်ငွေသိန်း ခင်ဗျားယောက်ျား ဘက်စုံပျော့ကြီး နောက်ဖေးရေပုံးထဲဝင်ပြီး တက်နေလို့”

အော်သံကြားတော့ ဒေါ်ငွေသိန်း ခြေမကြီးကိုင်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“ဟင်... ကိုကိုပျော့... ကိုကိုပျော့... အပျော့... အပျော့၊ ပျော့ပျော့လေး... ပျော့ပျော့လေး၊ ဘာ... ဘာဖြစ်လဲမသိ”

ဆိုပြီး သူ့အပျော့ရဲ့ တစ်ထည်တည်းသောလုံချည်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ ရွှာဖက်ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲ ထွက်ချသွားတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်း...

“ဟာ... ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒေါ်ငွေသိန်း ပြဿနာတက်ပြီလားမသိဘူး၊ လိုက်ကြည့်ကြရအောင်”

ဆိုပြီး ခရောသောပါး လိုက်ချသွားရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော်တို့စနက်ကြောင့် ဒေါ်ငွေသိန်း ခြေနာသွားပြီ။ သူ့စနက်ကြောင့် သူ့ယောက်ျား ဘက်စုံပျော့ကြီး ရေသံပုံးထဲဝင်နေရတာကိုး။ နောက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူ့ယောက်ျားလုံချည်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ ချွတ်ယူလာသလဲမှမသိတာ။ အဲဒီလူကို ရေပုံးထဲဝင်ခိုင်းထားတာဆိုတော့ ကြက်သီးထစရာကြီး။ ဒါကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ပြေးလိုက်သွားရတာပေါ့။

ဟိုရောက်တော့ တကယ်ပဲ နဂိုပျော့ဘက်စုံပျော့ကြီးခရာမျော့တောင်မျော့နေပြီ။ နဂိုဘာရောဂါအခဲရှိလဲတော့ မသိပါဘူး။ သံပုံးထက ပြန်ယူထုတ်တဲ့အချိန် မျက်ဖြူပါလန်နေပြီ။

“ဟင်... ကိုကိုပျော့... အပျော့ သတိထားလေ၊ သတိ

ထား၊ ပယောဂလားမသိဘူး”

ဟိုတ သတိတောင်ပြန်လည်ပုံမရဘူး။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်း က

“ဟဲ့ဘာကြည့်နေကြတာလဲ၊ ဆရာပင့်လေ၊ ပယောဂ ဆရာသွားဝင့်”

ဘယ်သူ့ကိုပြောမှန်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ပဲ စက်ဘီးပြေးယူပြီး ပယောဂဆရာ သွားပြေးဝင့်ရတယ်။

ပယောဂဆရာကြီး ဦးဖြူသီးတ ရွာပြင်မှာခပ်ကင်းကင်း ထွက်နေတယ်။ ဆေးတ ကုရလားမကုရလားလည်းမသိဘူး၊ တိမ်က စုတ်စုတ်ငုတ်ငုတ်ကလေးပဲ။ သူ့အိမ်အနောက်ဇာတ်မှာလည်း အင်္ဂါရတ် ဖိုကြီးတစ်ဖိုရှိတယ်။ ထားတော့။

အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး လိုက်ကုပေးဖို့ပြောတယ်။

ဆရာဖြူသီးကတော့ ‘အေးဆေးပဲ’

“မျက်ဖြူလန်ပြီလားကွယ့်”
“ဟုတ်ကဲ့... လန်ပါပြီဆရာ၊

နစ်ခါလန်ပါပြီ”
“ဆတ်ရောတက်သေးလားကွယ့်”

ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ပဲ
စက်ဘီး
ပြေးယူပြီး
ပယောဂဆရာ
သွားပြေး
ပင့်ရတယ်

“တက်ပြီးပါပြီ၊ တက်ပြီးလို့ ပြန်တောင်မကျဟော့ပါဘူး”

“သေပြီလား...”

“အာ... သေမှတော့ ခင်ဗျာ့လာပင့်မလားဗျာ့...”

ပယောဂဆရာကြီး ဦးဖြူသီးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် သောက်လိုက်သေးတယ်။

“ဟင်း... ဒါဆိုမိသေးရဲ့၊ သွားကြစို့ကွယ်”

ဆိုပြီး သူ့ဆေးလွယ်အိတ်ယူပြီး လိုက်ချလာတယ်။ အဲဒီ တစ်ခါပဲ စက်ဘီးကို ခုန်းနင်းဖူးတော့တယ်။ ပယောဂဆရာကတောင် ပြောသေး။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မောင်ရာ၊ ရောဂါအခြေအနေအရဆို မိပါသေးတယ်၊ ငါရောက်မှ ကိစ္စပြတ်မှာပါ”

သူပြောပေမဲ့ နားမဝင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ကစားဖော်ကစား ဖက်ကြီးရဲ့ယောက်ျား ဆုံးသွားမှာစိုးလို့။

အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့

ဒေါ် ငွေသိန်းရဲ့ သံကုန်ခြစ်အော်သံ ကြားရတယ်။

“အောင်မလေးဆရာရဲ့...”

ဆရာတပည့်ကို ကြည့်ပါဦးဆရာ ဖြူသီးရဲ့ ဟဲ့ဟဲ့”

ပယောဂဆရာကြီး ဦးဖြူသီး

က ဝေတောင်မကြည့်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ရရပဲ အိမ်ဦးခန်းမှာ ထိုင်တယ်။
ပြီးတော့ အခန်းသင့်ချထားတဲ့ ရေခဲခန်းကြမ်းကိုငဲ့ပြီး တစ်ခွက်သောက်
တယ်။ စိတ်တိုင်းမကျလို့ ထင်တယ် သူ့အိတ်ထဲက လက်ဖက်ခြောက်
ထုပ်ကိုထုတ်ပြီး ခပ်လိုက်သေးတယ်။

“လုပ်ပါဦးဆရာ၊ ဒီမှာ သေပြီလားရှင်သေးလားတောင် မသိ
တော့ပါဘူးဆရာ”

ဦးဖြူသီးက ရေတစ်ခွက်နဲ့ ပလတ်ကျင်းလိုက်သေးတယ်။
အေးဆေးပါ။ ဒါမျိုးတွေနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ပုံက သိသာတယ်။ နောက်
ရေခဲခန်းတစ်ခွက်ထပ်ငဲ့ပြီး...

“တက်ပြီးပြီမဟုတ်လားကွယ်”

“တက်တာမှ နှစ်ခါပြန်တက်ပြီးပါပြီဆရာ၊ ဟီး... ကိုကို
ပျော့ကို ကယ်ပါဦး... ဟီး”

ကျန်တဲ့လူတွေ ပြာနေသလောက် ဦးဖြူသီးက အေးတယ်။

“မျက်ဖြူလည်း နှစ်ခါလန်ပြီးပြီပေါ့”

“ဒက်ထပ်ပါပဲဆရာရယ်... နှစ်ခါလန်ပြီးပါပြီ၊ ပထမတစ်ခါ
လန်တုန်းက ကျွန်မကိုပြောင်ပြနေတယ်တောင်ထင်သေး၊ ခုန
ခုတိယတစ်ခါလန်တုန်းကမှ ဟီးဟီး ဆရာ... ဆရာ ဘယ်လိုသိလဲ
ဟင်၊ ဟီးဟီး”

အရေးထဲ လေးစားနေပြန်သေးတယ်။ အမှန်တော့ ဘယ်လို
မှသိတာမဟုတ်။ ခုနက ကျွန်တော် သူ့ကိုပြောပြခဲ့တာပဲလေ။

“အေးလေ... အာပဲဖြစ်ဖြစ် အာမှမပူပါနဲ့၊ ဆရာရောက်က
ပြီပဲ၊ ဒီရောဂါလောက်က ဆေးတစ်လုံးထဲနဲ့ သိသာစေရမယ်၊ ကဲ
ဟောဒီ ဆေးကိုတိုက်ကြည့်လိုက်စမ်းဟေ့”

ဆရာဖြူသီးက အိတ်ထဲကနှိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်ဒေါက်ခနဲ
ချပေးတယ်။ သူချပေးသောဆေးကို ကြည့်ပြီး အင်မတန်သွေးကောင်း

လှသော ဒေါ်ငွေသိန်းပင် သွေးပျက်သွားတယ်။

ဆေးလုံးကို ယောင်လည်လည်နဲ့ လက်ညှိုးထိုးရင်း...

“ဟင်... ဒါ... ဒါကြီးတိုက်ရမှာ”

ခေးလည်းမေးစရာ။ ဆေးက ဂေါ်လီလုံးလောက် မဲမဲကြီး။
ထိုလောက်အလုံးကြီးကို မေ့မျောနေသောလူနာဝမ်းထဲ ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး ထည့်လို့ဝင်မှာလဲ။ ဒါကို သူထက်ပိုသွေးအေးလှသော ဦးဖြူသီးက

“ဘာမှမပူနဲ့ ဆရာရဲ့တယ်၊ လူနာပါးစပ်ထဲပစ်ထည့်၊ သူ့ဘာ
သာသူ မျှံမချရင် ပါးနားနှစ်ချက်စီချ၊ အဲဒါမှ မျှံမချရင် တတိယ
အဆင့်အနေနဲ့ ပါးစပ်နဲ့နှာခေါင်းကို ချုပ်ပိတ်ထား၊ အလိုလိုရင်ထဲ
ကျပြီး သိသာသွားလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်... ဖြစ်ပါမလားဆရာ”

ဒေါ်ငွေသိန်း၏ ကတုန်ကယင်အသံ။ ဦးဖြူသီးက သောက်မဲ့
ရေခဲခန်းကို မသောက်ဘဲ ဆောင့်ချပြီး စိတ်မရှည်သံနှင့်...

“ဆရာ့ကိုမယုံတာလား၊ မင်းမိဘများဆုံးတုန်းက ဘယ်သူ
တုနဲ့ တာလဲကွယ်”

“ဆရာ... ဆရာပဲကုခဲ့တာပါဆရာ”

“အဲဒီလိုစိတ်ချစမ်းပါ... ကဲ... တိုက်လိုက်”

ဦးဖြူသီးစကားကြောင့် ဒေါ်ငွေသိန်း အားတက်သွားပုံရ၏။
သူမိဘများဆုံးတုန်းကလည်း ဦးဖြူသီးပဲ ကုခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့်
သူ့ယောက်ျားခေါင်းကိုမပြီး ဆေးလုံးကြီးကို ယူတယ်။ ပြီးမှ
တရုဏာသံနဲ့...

“ဟေ့... ကိုကိုပျော့၊ သောက်လိုက်နော်၊ ဘုရားဆေး၊
တရားဆေး၊ ဦးဖြူသီးဆေး”

ဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိတယ်
မဟုတ်လား ဦးဖြူသီးက မျောနေတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မျှချ

နိုင်မှာလဲ။ ပါးစပ်ထဲ တလည်လည်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို ဒေါ်ငွေသိန်းက...

“ဆရာ... ဆရာ လူနာက ဆေးကိုမျိုမချဘူးဆရာ”
“ပထမအဆင့်”

ဦးဖြူသီးရဲ့ အမိန့်ပေးသံ။ ပယောဂဆရာကို ယောက်ျားထက်ပိုယုံတဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်းက...

“ကိုကိုပျော့... ခွင့်လွှတ်နော်၊ ကဲဟာ”
ဆိုပြီး မျောနေတဲ့လူနာပါးကို ဆွဲချလိုက်တယ်။
“ဖြောင်း”
“ဖြောင်း”

ပါးနှစ်ချက်ချလိုက်တော့ မျောနေတဲ့ ဦးပျော့ကြီး ‘ဝိ’ဆိုအော်ပြီး မျက်လုံးပြူးတက်လာတယ်။ သတိပြန်လည်လာပုံရပါတယ်။ သူသတိရလာတော့ ကျွန်တော်တို့အပါအဝင် အားလုံးဝမ်းသာသွားတယ်။

သူလည်း သတိရလာရော ပါးစပ်ထဲရောက်နေတဲ့ အာမှန်းမသိတဲ့ အလုံးကြီးကို နှိုက်ထုတ်ဖို့ပြင်တယ်။ ဒါကို ဦးဖြူသီးက ထအော်တယ်။

“အဆင့်နှစ်”
အဲဒီအသံလည်းကြားရော ဒေါ်ငွေသိန်းလည်း သတိရနေတဲ့ ဦးပျော့ကြီးရဲ့ ပါးစပ်နဲ့နှာခေါင်းကို ဖတ်ခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ ဒါမှ ဆေးကို သူမျိုချမှန်းကိုး။

“ကိုကိုပျော့... မျိုချ... မျိုချလိုက်”
ဒေါ်ငွေသိန်းရဲ့အော်သံ။ ဦးပျော့ကြီးခမျာ အတင်းရုန်းဝါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဘက်စုံပျော့ကြီးမဟုတ်လား။ ဒေါ်ငွေသိန်းလတ်ထဲက ဘယ်လိုရုန်းနိုင်မှာလဲ။

ဒါကြောင့် ဆေးလုံးကို မျိုချလိုက်တယ်။
“ဂစ်... ဂစ်”

ဆေးလုံးကို မျိုချလိုက်တာတောင် ကျသွားပုံမပေါ်ဘူး။ အလုံးကြီးတော့ လည်ချောင်းထဲ တစ်နေပုံရတယ်။ တဂစ်ဂစ်မြည်သံနဲ့အတူ ဦးပျော့ကြီး တက်နေတယ်။ ဒါကိုသိတဲ့ ဆေးဆရာ ဦးဖြူသီးတထပြီး...

“ကလေးထဲမှပဲ... ဟောဒါတတိယအဆင့်ကွယ့်”
ဆိုကာ ဦးပျော့ကြီး ငယ်ထိပ်ကို ဖနောင့်နဲ့ထပေါက်ထည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်ဓာတ်ရယ်တော့မသိဘူး။ ‘ဂလုံ’ဆိုတဲ့မြည်သံနဲ့အတူ ဆေးက ဦးပျော့ကြီးငိုက်ထဲကျသွားတယ်။
“ဟိဟိ”

ဦးပျော့ကြီးရယ်သံ။
“ကိုကိုပျော့ သတိရလာပြီလား၊ သတိရပြီလား”
ဒေါ်ငွေသိန်းရဲ့ ဝမ်းသာအားရအမေး။ အားလုံးက ကောင်းသွားပြီမှတ်နေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးပျော့ကြီးခေါင်း သုံးပတ်သည့်ပြီးငိုင်းခနဲ နောက်ပြန်လဲကျသွားတော့တယ်။

“ကိုကိုပျော့... ကိုကိုပျော့”
ဒေါ်ငွေသိန်း လှမ်းဆွဲလိုက်တာတောင် မမှီတော့ဘူး။ ဟိုက ပျော့ပျော့ကြီးလည်း ကျသွားပြီးပြီ။

“ဆရာ... ဆရာ ကျွန်မရဲ့အပျော့၊ ပျော့ကျသွားပြီ ဆရာ”
“ဟဲ့... နင့်ယောက်ျားက နဂိုပျော့ဟဲ့”
“ဪ... ဟုတ်သား၊ မျော့နေပြီလို့ပြောတာဆရာ”
ဆရာကြီးဖြူသီးက အိမ်ဦးခန်းမှာ အေးဆေးစွာပြန်ထိုင်ပြီး ရေခန်းကြမ်းပြန်ထိုင်သောက်တယ်။

“ဆရာ... ဆရာ ကယ်ပါဦးဆရာ၊ ကိုကိုပျော့ သတိရပြီ”

မှ ပြန်လဲသွားပြီဆရာ”

ဦးဖြူသီးက အေးဆေးပဲ။ ဟိုကပြာနေသလောက် သူတစ်ယောက်ရေနေ့အသောက်မပျက်ဘူး။ အားလုံးကလည်း ဦးပျော့ကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ ဦးဖြူသီးကိုကြည့်လိုက်နဲ့ ဇဝေဝေဖြစ်နေကြတယ်။

ဦးဖြူသီးက ရေနေ့နှစ်ခွက်သုံးခွက် ဆင့်သောက်ပြီးမှ...

“ငြိမ်သွားပလားဟေ့”

သူ့အမေးကို အားလုံးက ယောင်ပြိုင်သံဖြင့်နဲ့...

“ငြိမ်သွားပါပြီဆရာ”

ဦးဖြူသီး ခေါင်းညိတ်တယ်။ ရေနေ့တစ်ခွက်ထည့်ပြီး တစ်ဝက်သောက်တယ်။

“စမ်းကြည့်စမ်း... ခြေဖျားလက်ဖျားရော အေးပလား”

ဒေါ်ငွေသိန်းက စမ်းကြည့်ပြီး...

“မှန်လိုက်လေဆရာ၊ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးနေပါပြီ”

ဦးဖြူသီးက ခေါင်းညိတ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ရေနေ့ခွက်ကို ချပြီး လေအေးအေးနဲ့...

“အင်း... မှတ်ထားကွယ့် ဒီဆေးက အခုခေတ်ပေါ် မော်တော်ကားကို နမူနာယူပြီး ဖော်စပ်ထားတာ”

သူ့စကားကို အားလုံး တစုံတညီ ငေးကြည့်ကြတယ်။ သူကတော့ အေးဆေးပဲ။

“ခုနက ဆေးတိုက်တုန်းက သူပါးစပ်က ဂီး... ဂီးဆိုတဲ့ အသံ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြား... ကြားပါတယ်ခင်ဗျ”

“အေး... မသိရင်မှတ်ထား၊ အဲဒါ မော်တာနွီးလိုက်တာ”

ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိဘူး။ ဟိုက ဆေးနင်ပြီးငင်နေတာကိုတောင် မော်တာနွီးတာတဲ့။ တချို့ကလည်း ဦးဖြူသီးဆေးစွမ်း

ကြောင်း ကျိတ်ချီးမွမ်းကြတယ်။

“လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆိုတာ မော်တော်ကားမှာ ဖိုအပ်တဲ့ ဆီ၊ ရေ၊ လေ၊ ဝိုင်နဲ့ အတူတူပဲ။ အားလုံးညီမျှမှ ကားစက်စနိုးတာ။ ဟော... ဒီမှာပဲ လက်တွေ့ကြည့်။ ဦးပျော့ကြီးအသက်က စလိုးဂျက် ချထားသလို ဖြည်းဖြည်းလေး ခုန်နေပြီ”

ဒေါ်ငွေသိန်းက သူ့ဇနီးအား ရင်ဘတ်ကို နားနဲ့ကပ်နားထောင်တယ်။ ပြီးမှ အားရဝမ်းသာနဲ့...

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒက်ထိပ် ဖြည်းဖြည်းလေး ခုန်နေတယ်”

ဦးဖြူသီးက ရေနေ့အသောက်မပျက်ဘူး။ အားလုံးကလည်း ဘတ်စုံပျော့ကြီး အသက်ပြန် ရှင်လာပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာကုန် ကြတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ပြုံးပြနေကြ တုန်းမှာပဲ...

“ကဲ... အဲဒီလို ဖြည်းဖြည်းလေးလည်း နေတဲ့ အင်ဂျင်တုံးကို

ဦးပျော့ကြီးအသက်က စလိုးဂျက် ချထားသလို ဖြည်းဖြည်းလေး ခုန်နေပြီ

လိမ္မာပုပ်ပြီးနိုးလိုက်တဲ့အတွက် ဟောဒီဆေးတစ်လုံးကို ထပ်တိုက် လိုက်စမ်း”

ဆိုပြီး ကြမ်းပေါ် ဆေးတစ်လုံး ဒေါက်ခနဲထပ်ချပေးတယ်။ ဆေးကိုကြည့်ပြီး အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြတယ်။ ဆေးက ခုန ဆေးလုံးထက်ကြီးတယ်။

“ဟင်... ဟင်... ဒါကြီးကို”

ဒေါ်ငွေသိန်းတောင် ကြက်သေသေသွားတယ်။

“တိုက်လိုက်စမ်းပါကွယ်... လူနာရဲ့ထူးခြားတဲ့ အဖြစ် အပျက်တွေ တွေ့ရမယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို မော်တော်ကားစက်နဲ့ လိုက်သလို ဘယ်လိုနိုးကြွလာမယ်ဆိုတာ တွေ့ရမယ်၊ ရဲရဲသာတိုက် လိုက်စမ်းပါ”

သစ္စကားကြောင့် ဒေါ်ငွေသိန်း အားတက်သွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ယောက်ျားခေါင်းကိုမပြီး...

“အပျော့... အပျော့... ခေါင်းမော့ထားနော်”

ဆိုပြီး ဦးဖြူသီးယူထားတဲ့ဆေးကိုယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ကလောက်ခနဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

“ဂစ်... ဂစ်... ဂီ!”

ဖြစ်ချင်တော့ ဟိုကသတိရစလား။ ပါးချခံရမှာ ငယ်ထိပ် ဖနောင့်နဲ့အပေါက်ခံရမှာ ကြောက်လို့လားမသိဘူး။ လူကသာ ပါးစပ် က ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တာ ပါးစပ်က ကမန်းကတန်း မျိုချလိုက် တယ်။

ဆေးလုံးက ခုနကထက် ပိုကြီးတော့ တော်ရုံမကျဘူး။ ဒါကိုသိတဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်းက ဦးဖြူသီး သူ့ယောက်ျားငယ်ထိပ် ဖနောင့် နဲ့ထပေါက်တာ မခံချင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့အပျော့ကြီးကို လည်ကုပ်ကဆွဲကာ ကြမ်းပြင်နဲ့ဖင် သုံးလေးချက် ဆွဲဆောင့်ချလိုက်

ဆယ်။

“အင်းဟာ... အင်းဟာ... အင်းဟာ”

“ဝလုံ”

ဆေးဗိုက်ထဲကျသွားတဲ့အသံက အတော်ကျယ်တယ်။

“ဟိဟိ... ခစ်”

ဦးပျော့ကြီးရယ်သံ။

“ဟင်... ကိုကိုပျော့... ကိုကိုပျော့ သတိရပြီလား၊ သတိ ရပြီလား”

ဒေါ်ငွေသိန်းခေါ်သံ။ အဲဒီတော့မှ ဦးပျော့ကြီးခေါင်း သုံး ဝတ်လည်ပြီး ဒိုင်းဆိုပက်လက်လန်ကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ် လူးလိမ့်နေတော့တယ်။

“ဟာ... ဟာ ကိုကိုပျော့ လိမ်နေပြီ၊ ပျော့ပျော့ကြီးလိမ့် နေပြီ၊ လုပ်... လုပ်ပါဦးဆရာ၊ လုပ်ပါဦး”

ဦးပျော့ကြီး လုံးဝထိန်းမနိုင်သိမ်းမရကို လူးလိမ့်နေတော့ တာ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အားလုံးလန့်နေကြတယ်။ ထွက်ပဲပြေးရမလား၊ ဒီထားရမလားမသိတော့။

အပမှီတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလားဆိုပြီး ကြောက်ပြီး ကြည့်နေမိကြတယ်။

“ဆရာ... ဆရာ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲဆရာ၊ လူနာ လိမ့်နေပြီ”

ဒေါ်ငွေသိန်း စကားကို ဦးဖြူသီးက ပြီးတယ်။ ဦးဖြူသီး ဆီတ တွေ့ရခဲတဲ့ အပြုံးပါပဲ။ နောက် အားရဝမ်းသာနဲ့...

“ဒါပဲလေ... လူကို မော်တော်ကားလို လီဇာနင်းလိုက် တာပဲ၊ ကဲ... စက်ကမြန်မြန်သွက်သွက် လည်နေပြီ၊ ပထမ၊ တေဇော၊ အာဘော၊ မော်တော်ကားမှာဆို ဆီ၊ ရေ၊ လေ၊ ဝိုင်

သွက်သွက်ကြီးလည်နေပြီ။ မော်တော်ကားစုတ်ကြီး စက်ပြန်နိုးနေပြီ။ ဒီစက်သံကို ငြိမ်သွားအောင် ထိန်းပေးဖို့ ဟောဒီဆေးတစ်လုံးကို တိုက်လိုက်၊ ဟောဒီဆေးတစ်လုံးတိုက်လိုက်စမ်းပါ။ ဟား ဟား”

ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရပါပဲ။ ဆေးတစ်လုံးကို ကြမ်းပေါ်ဒေါက်ခနဲ ချပေးတယ်။

“အလုံးကြီးကြီး”

“ဟင်. . . ဒါ. . . ဒါကြီး”

ဆေးလုံးကိုကြည့်ပြီး အားလုံး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဆေးလုံးက လက်သီးလုံးလောက် မရှိတစ်ခွက်ကြီး။ ပါးစပ်ထဲထည့်ဖို့တောင် မနည်းဖြစ်ရမှာ။ ဒါကြီးမျောနေတဲ့ သူပါးစပ်ထဲ ဘယ်လိုထည့်ရမှာလဲ။ ဒါကို ဦးဖြူသီးက ကြမ်းပြင်ကို လက်ပုတ်ပြီး. . .

“တိုက်လိုက်စမ်းပါ။ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်ဆေး ဝဇ္ဇညခုနစ်ပါးထဲ ရှာတွေ့ခဲ့တဲ့ဆေး။ ဆီရေလေပိုင် မှန်စေတဲ့ဆေး၊ ရဲရဲသာတိုက်လိုက်စမ်းပါ။ ကြည့်စမ်း ဆေးတန်ခိုးကြောင့် တောင်းကင်ကြီးတောင် တိမ်သလွှာတွေပုံးနေပြီ။ ပွင့်လန်းနေတဲ့ နေလုံးကြီးတောင် မှိန်ဖျော့နေပြီ။ ဒါဟာ နိမိတ်ကောင်းတွေ ယူဆောင်လာတာပဲ။ နိမိတ်ကောင်းတွေ ပြည့်နေပြီ”

အသံက အောင်ပြီးကြည်နေတယ်။ သူ့ရဲ့စကားမှာ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိကြောင်း သိသာတယ်။ အားလုံး အားတက်သွားကြတယ်။ သူ့အော်သံကြောင့် ကြီးနေတဲ့ဆေးလုံးတောင် သေးသွားသလိုထင်ရတယ်။ ကောင်းကင်ကလည်း သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း ညိုလာတယ်။

“ဒေါ်ငွေသိန်းရယ်. . . လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ ဒီတစ်လုံးပြီးရင် ပြီးပြီပဲ”

ဘေးနားကနေပြီး အားပေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒေါ်ငွေသိန်းကလည်း အားတက်ပြီး. . .

“ဟုတ်ပြီ. . . ဒီဆေးတစ်လုံးတိုက်ပြီး ငါ့ယောက်ျား ဘတ်စံ့ ခာကြီးဖြစ်ပြီ”

ဆိုပြီး အားရဝမ်းသာ သူ့ယောက်ျားခေါင်းကို မလိုက်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ကို အတင်းဖြုတ်ပြီး ဆေးလုံးကြီးကို ထိုးထည့်တယ်။ ဆေးလုံးကကြီးလွန်းတော့ တော်ရုံမဝင်ဘူး။

“ယောက်ျား. . . နည်းနည်းဟနော်၊ နည်းနည်းဟ”

ဟိုက ကြားလားမကြားလားမသိဘူး။

ဦးပျော့ကြီးက ပါးစပ်လည်း အတင်းဖြုတ်ပြီး ဆေးလုံးထည့်တော့ မျက်လုံးပြူးတက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သတိရသွားတယ်ထင်တယ်။

“ဟီး. . . ဟီး. . . ဟီးဟီး”

ဆိုပြီး အတင်းခေါင်းခါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းစေချင်ဆောကြီးနေတဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်းကိုမနိုင်ဘူး။ ဒေါ်ငွေသိန်းကလည်း ဟိုက သတိရပြီး အတင်းငြင်းနေတာကိုတောင် ပါးစပ်ဝတော့နေတဲ့ ဆေးလုံးကြီးကို ဝိုက်ထဲကျအောင် လက်ဖနောင့်နဲ့ ‘ဖောင်း’ ခနဲ ရိုက်သွင်းလိုက်တယ်။

“ဝလုံ”

ဆေးဝိုက်ထဲကျသွားသံကို ဘေးကလူတွေပါကြားတယ်။ ဆေးကျသွားတာနဲ့ ဦးပျော့ကြီး မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ဘေးဘီလိုက်ကြည့်တယ်။

“ကိုကိုပျော့. . . ကိုကိုပျော့ သတိရပြီလားဟင်”

ဒေါ်ငွေသိန်းအသံ။ ဦးပျော့ကြီးက ဒေါ်ငွေသိန်းကို ခြံကြည့်တယ်။ မြင်လား မမြင်လားမသိဘူး။

“ဟိဟိ”

ဦးပျော့ကြီး တစ်ချက်ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲခနဲထ

တယ်။ မတ်မတ်ကြီး။ ပြီးတော့ လေသံပျော့ပျော့နဲ့...

“ထာဝရ... ငါ နင့်ကို တက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နောက်နေတာ၊ အခုတော့ ငါ ငါ ဘာဖြစ်... ထာဝရ... ဝစ်... ဝစ်... ဝစ်”

စကားတောင်မဆုံးလိုက်ဘူး။ ရုပ်သေးရုပ်ကို ကြိုးဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို ခြေတစ်ဖက်တုန်ခနဲတက်သွားပြီး ဝုန်းဆိုလဲကျသွားတယ်။

“ဟင်... ကိုကိုပျော့... ကိုကိုပျော့ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေါ်ငွေသိန်းအော်သံ။ သူ့ယောက်ျား ဘက်စုံပျော့ကြီးတော့ ဘက်စုံပျော့ပြီး ခွေနေလေပြီ။

“ဟင်... ကိုကိုပျော့... ကိုကိုပျော့ လှုပ်တောင်မလှုပ်တော့ပါလား။ လုပ်... လုပ်ပါဦးဆရာရဲ့၊ ဟဲ့... ဟဲ့”

ဒေါ်ငွေသိန်း ငိုပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။ ဦးဖြူသီးမှာ ကားစက်နှိုးသလို ဆေးများရှိဦးမလားပေါ့။ ဝါကို ဦးဖြူသီးက အေးဆေးပဲ။ ရေခွေးခွက်ကိုမပြီး ခပ်မာမာပဲ။

“ရင်ဘတ်ကို နားထောင်လိုက်စမ်း၊ ရင်ခွန်သံကြားရသေးလားလို့”

သူပြောတဲ့အတိုင်း ဒေါ်ငွေသိန်းက ဦးပျော့ကြီးရင်ဘတ်ကို နားနားကပ် နားထောင်တယ်။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲပြန်ခွာပြီး...

“ဟင်... ဟင် ရင်ခွန်သံလည်း မကြားရတော့ဘူး။ သေသေပြီလားဆရာ၊ သေပြီလား”

သူ့စကားကို ပယောဂဆရာကြီး ဦးဖြူသီးက ကိုင်ထားတဲ့ ရေခွေးခွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆောင်ချပြီး...

“တောက်... ဒီဆေးကိုတိုက်လိုက်ရင် ဖီအတိုင်းချည်းပဲ”
“ရှင်”

သူ့စကားလည်းကြားရော ဒေါ်ငွေသိန်းပါ ခေါင်းသုံးပတ်

ထည်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ပျော့ပျော့ကြီးအပေါ် လဲကျဖို့လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဖြူသီးဖက် မျက်လုံးရောက်သွားတော့ ဆတ်ခနဲခေါင်းပြန်ထောင်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်သေ၊ ဘယ်မေ့ရဲမလဲ။ ဦးဖြူ သီးရဲ့ ဆေးတော်ကြီး မှီဝဲရရင် သူလည်း အခြေအနေအထားကောင်း ပါ့မလဲ။ ကြွသွားမှာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။ ဝါကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ အသံကုန် ခြိန်ပြီး...

“အောင်မလေး အပျော့ရဲ့၊ ထာဝရကို ပစ်သွားပြီလား။ အဖျော့ချင်လှပါချည်းရဲ့ဆိုတဲ့ ထာဝရ စွတ်တယ် အပျော့ရဲ့... ဟီး”

ဒီတော့မှ ဦးပျော့ကြီး သူ့မိန်းမကို ထာဝရလို့ ဘာကြောင့် ခေါ်လဲဆိုတာ သိရတယ်။ နာမည်ရင်းတိုက် ထာဝရစွတ်ကဟာကိုး။

အမှန်တော့ ဒီအဖြစ်က ဦးပျော့ကြီးကို သူ့မိန်းမက ရေပုံးထဲမှာ အခုလို တက် ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထိုင်တာ။ ဒါကို ဆေးဆရာ ပယောဂဆရာကြီး ဦးဖြူသီးနဲ့တွေ့မှ ကိစ္စက ပြည်သွားတာ။ ဒါတောင် ဆေး

ဒါပေမဲ့
ဦးဖြူသီးဖက်
မျက်လုံး
ရောက်သွားတော့
ဆတ်ခနဲခေါင်း
ပြန်ထောင်သွားတယ်

တစ်လုံး တိုက်ပြီး သတိရလာတိုင်း သူ့လုပ် ရပ်ကို သူသဘောတူပြီး ထထရယ်သေးလေ။ အခုတော့...။

“အောင်မလေး ကိုကိုပျော့ရဲ့၊ ကြားရဲ့လားဟင်၊ ရှင်ဆရာတ ခီဆေးတိုက်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲတဲ့ ကိုကိုပျော့ရဲ့...။ ဟီး”

“မင်းအဖေတုန်းကလည်း ဒီဆေးပါပဲကွယ်”

“အောင်မလေး... အရပ်ကတို့ရဲ့ ကြားကြရဲ့လား၊ ဆရာ ကြီးရဲ့ဆေးစွမ်းကို ဟီးဟီး”

“ငါလည်း စမ်းနေတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးတိုက်လိုက်ရင် ဘာကြောင့် ခေါက်ခနဲခေါက်ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားသလဲမသိပါဘူး တောက်”

ဆရာကြီး ဦးဖြူသီးက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေသေးတယ်။

“အောင်မလေး ကိုကိုပျော့ရဲ့ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေး လဲ၊ သေခါနီးမှာ ရုပ်ရှင်ကလေးတောင် ဝအောင်အလွမ်းမသယ်လိုက် ရပါလား ကိုကိုပျော့ရဲ့၊ အကယ်ဒမီမရတာ နာလိုက်လေခြင်၊ ဟီးဟီး”

သူ့ဦးထိန်းကြားတော့ ပယောဂဆရာကြီး ဦးဖြူသီး ခေါင်း ထောင်လာပြန်တယ်။

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့တဲ့”

ဒေါ်ငွေသိန်း ခေါင်းပြန်လှည့်လာတယ်။

“ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ ဆရာရဲ့၊ ဟောဒီ ထာဝရစွတ်တဲ မှာလေ ကိုကိုပျော့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ဝကြီးပြော ချင်တာ...။ ဟီး”

ပယောဂဆရာကြီး ဦးဖြူသီး ဝမ်းသာအားရ ကြမ်းကို တပြန်းပြန်းပုတ်တယ်။

“အဲဒါကိုပြောတာ၊ အဲဒါကိုပြောတာ၊ အခု ကျုပ် နောက်ဆုံး တီထွင်ထားတဲ့ဆေးရှိတယ်”

“ဘာ...။ ဘာဆေးလဲဟင်”

ဒေါ်ငွေသိန်း ဖျက်ရည်ပင့်သုတ်ရင်း မေးသည်။ အားလုံးတ ညည်း ဦးဖြူသီးစကားကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။

“ဒီဆေးကို လက်မောင်းရင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ရင် သေသူနဲ့ နှစ်နာရီကြာအထိ စကားပြောလို့ရတယ်”

“တကယ်... တကယ်ပြောတာလားဟင်”

ကာယကံရှင် ဒေါ်ငွေသိန်းတင်မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ပိုလို့ စိတ်ဝင်စားသွားကြတယ်။ ဒီဆေးကို ထိုးလိုက်ရုံနဲ့ သေသူနဲ့နှစ်နာရီ ကြာ စကားပြောလို့ရတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာကြီး။

“ဒါ... ဒါဆိုလည်း ထိုးပေးပါဆရာ၊ ကျွန်မ ကိုကိုပျော့နဲ့ ရုပ်ရှင်ကလေး သေခါနီး တစ်ဝကြီး အလွမ်းသယ်ချင်လို့”

ပယောဂဆရာကြီး ခေါင်းညှိတ်တယ်။ ဆေးအိတ်ထဲက ဆေးကိုထုတ်ဖို့လုပ်တယ်။ ပြီးမှ...။

“အဲ... ဒီဆေးက ရှားပါးဆေးမို့ ဈေးတော့နည်းနည်းကြီး တယ်”

“ဘယ်... ဘယ်လောက်လဲဆရာ”

“တစ်ရာ”

“ရှင်”

ဆေးတစ်လုံးကို တစ်ရာဆိုတော့ နည်းတာမှတ်လို့၊ စဉ်းစား ကြည့်လေ။ ဆန်တစ်ပြည်မှ နှစ်ကျပ်ခွဲ၊ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ တစ်နေ့တာ ဈေးဖိုးမှ ငါးကျပ်လောက်ရှိတာ ငွေတစ်ရာဆိုတာ ဘယ်နည်းပါ့မလဲ။ နောက်ပြီး သူ့ငွေတွေလည်း မဟုတ်ကြဘူးလေ။

ဒါကြောင့် ဒေါ်ငွေသိန်းက သူ့ယောက်ျားကိုထုတ်လှည့် ဦးဖြူ သီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး...။

“ငွေတစ်ရာတော့ ဘယ်သုံးနိုင်ပါ့မလဲ ဆရာရဲ့၊ အခု

ငွေသိန်းဖက်လှည့်၍ . . .

“ကဲ . . . ပြောချင်ရာပြောပေတော့ ဆေးစွမ်းက နှစ်နာရီ ကြာထိ ရှိနေလိမ့်မယ်”

ဆိုကာ သူ့စုတ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်တယ်။

အဲဒီတော့ ဒေါ်ငွေသိန်းလည်း ဝမ်းသာသွားပြီး . . .

“အပျော့ . . . ပျော့ပျော့ . . . ထာဝရပြောတာကြားလားဟင်၊ ပျော့ပျော့ ကြားတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ပျော့ပျော့ကို ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် ပျော့ပျော့ရဲ့၊ ပျော့ပျော့ ကြားရင် အကြောင်းပြန်နော်”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဒေါ်ငွေသိန်းတို့ဖြစ်အင်ကို မျက်ရည် တဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကြည့်နေရတယ်။ ဘက်စုံပျော့ကြီးကတော့ လှုပ်ကုပ်မလှုပ် သေးဘူး။

“ပျော့ . . . အပျော့၊ ပျော့ကို ထာဝရချစ်ခဲ့ရတာ ကအေ ကမ္ဘာမက ရှည်ကြာလှပါပြီပျော့ရယ်”

ရွေးတဲ့အသုံးအနှုန်းနဲ့ အလုံးတွေက ကြားရသူတွေပါ လှိုက် လှိုက်တက်တယ်။

“ပျော့ပျော့နဲ့ ထာဝရတို့ ခိုးရာလိုက်တုန်းကလေ ပျော့တ နာမည်သာ ဘက်စုံပျော့ကြီး၊ ဆိုးတဲ့နေရာ သိပ်ဆိုးတယ်သိလား”

ဘယ်နေရာဆိုးလဲမသိဘူး။ ကြားရတဲ့သူရင်ကို လှိုက်ခနဲ ဟတ်ထိစေတယ်။

“အဲဒီတုန်းကလေ . . . ထာဝရလေ . . . အို ရှက်စရာကြီး ပျော့လည်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ ပျော့ အရင်လို တိတိတာတာလေး ပြန်ပြောပါဦးပျော့ရဲ့၊ ပျော့ . . . ပြောပါဆိုနေ”

ဒေါ်ငွေသိန်းက ဦးပျော့ကြီးခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်လှုပ်ပြီးပြော တယ်။

“ပျော့ကလည်း စကားနည်း နေလိုက်တာ၊ ပြောပါဆို ဘာမှလည်း ပြောဘူး”

တကယ်ပဲ ဦးပျော့ကြီးက ထစ်ခွန်းမှမပြောဘူး။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ငွေ သိန်းက ဇေဝဇေဝနဲ့ ဦးဖြူသီးဘက် လှည့်ပြီး . . .

“ဆရာ . . . ဆရာ တို့ကို ပျော့က စကားတစ်ခွန်းမှလည်း ပြန်မ ပြောပါလားဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဒေါ်ငွေသိန်းအမေးကို ဦးဖြူ သီးကသူပစ္စည်းတွေကောက် သိမ်းရင်း၊ သာသာယာယာပဲ ပြန် ပြောပုံက . . .

“ဟ . . . အဲဒါတော့ ငါဘယ် သိပါ့မလဲဟ၊ ဒါ နင်တို့လင်မ ယားကိစ္စ ပဲ”

“လင်မယားကိစ္စ၊ ကိုပျော့က အရင် ကျွန်မကိုတွေ့ရင် တိတိတာ တာ ပြောနေကျပါ၊ နေ့ခင်းက လုံ ချည်ချွတ်ယူသွားလို့ စိတ်ကောက် နေတာများလား၊ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင် ပါဘူး၊ ဒါဆို သူကဘာလို့ စကားပြန် မပြောတာပါလိမ့်”

“ဪ . . . သေသွားပါပြီဆိုနေဗျ”
မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဦးဖြူသီး

နေ့ခင်းက
လုံ ချည်
ချွတ်ယူသွားလို့
စိတ်ကောက်
နေတာများလား၊
ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်
ပါဘူး

က ဖြတ်ပြောတယ်။ ဒါကို ခေါ်ငွေသိန်းက...

“အေး... သေသွားပြီဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ် စကားပြန်ပြော တော့မှာလဲနော်၊ ဟင်... ဟင်... သေ... သေ”

စဉ်းစားရင်း ခေါ်ငွေသိန်း မျက်လုံးပြုသွားတယ်။

“ဟင်... ဆရာပြောတော့ ဝိဆေးတစ်လုံးထိုးလိုက်ရင် သေသွား နှစ်နာရီကြာ စကားပြောရမယ်ဆို”

“အေးလေ... နင်ကရော အခုဘယ်သူနဲ့ပြောနေလို့တုန်း”

“သေသွား... အဲ... အဲဒါတော့ မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာမှပြန်မပြောတာ”

“သူပြန်မပြောတာ ငါကဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

ခေါ်ငွေသိန်း ခေါင်းကုတ်သွားတယ်။ ပြီးမှ...

“ဒါဆို ကျန်တဲ့သူတွေရော ဝိဆေးထိုးပြီး စကားပြန်ပြောကြ လားဟင်”

ဦးဖြူသီး ဆေးအိတ်ကို သိုင်းလွယ်ရင်း...

“သေတဲ့လူက စကားပြန်ပြောတာ ငါဖြင့်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှမကြုံဖူးဘူး။ နင်လည်းစဉ်းစားကြည့်လေ ဘယ် မသားက စကားထပြောဖူးလို့လဲ”

သူပြောတော့လည်း ရှင်းနေတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်လေ သေပြီ ဆိုမှ ဘယ်သူက စကားထပြောမှာလဲ၊

“ဟင်... ဟင် ဒါဖြင့် ကျွန်မပြောနေတာရော သူကြားလေ လားဟင်”

“ဟ... အဲဒါတော့ သူတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောတာ သူကြား မကြား ငါဘယ်နှယ်သိရမှာတုန်း”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို”

ခေါ်ငွေသိန်း ချက်ချင်း တက်မလိုချက်မလို ဖြစ်သွားသလို

ယောက်ျားလည်းသေပြီ။ ငွေတစ်ရာလည်း ဆုံးပြီကိုး။

အမှန်တော့ သေသွားစကားပြောဖို့ဆိုတာ တစ်ရာဖိုး ဆေးထိုးစရာမလိုပါဘူး။ ဝိအတိုင်းပြောနေလည်းရတဲ့ဟာပဲ။ အခု တော့ ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲ တစ်ရာဖိုးဆုံးပြီဆိုတော့...

“အောင်မလေး... ကိုကိုဖျော့ရဲ့၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ”

ခေါ်ငွေသိန်းအသံက ထပ်မထွက်လာဘူး။ တကယ်တတ် သွားတာဖြစ်မယ်၊ ခေါင်းကြီးမော့၊ ပါးစပ်ကြီးဟစ်ဟစ်နဲ့ ငင်နေတော့ တာ။

ကျွန်တော်တို့လည်း မြင်မကောင်းတာနဲ့ အိမ်ပေါ်ကဆင်း လာတော့တယ်။

အားလုံးစိတ်ထဲမှာ
တန့်နဲ့ပဲ။
ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ပယော
ဂ ဆရာကြီး ဦးဖြူသီးယူသွားတဲ့ ငွေ
တစ်ရာကို မကျေနပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေ
တယ်။
စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ။

တစ်ရာတန်ဆေးတစ်လုံး ထိုးလိုက်ရင် သေတဲ့လူနဲ့ နှစ်နာရီ
ကြာ စကားပြောရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သေတဲ့လူက တစ်ခွန်းမှပြန်မပြော
ဘူး။ အဲ... ကိုယ်ပြောတာ သေသူကြားမကြားဆိုတာကလည်း သူမှ
ပြန်မပြောတာ ဘယ်လိုသိမှာလဲတဲ့။

ပြီးတော့ ငွေတစ်ရာ ခပ်တည်တည်ယူသွားတယ်။ ကဲ...
ဒါဖြစ်သင့်လားပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေက စက်ဘီးနဲ့ဆိုတော့ ရွာဝကြို
ရောက်နေကြတယ်။

တိုင်ပင်မထားဘဲ သစ်ပင်များတဲ့ရွာရိုးနား ပြိုင်တူရပ်မိကြ
တယ်။

“ငါတော့ ဒီကိစ္စကို မကျေနပ်ဘူးကွာ”

ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူး အောင်အောင်ရဲ့စကား။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါက သေသူဆီကတောင် တစ်ဖက်လှည့်
နဲ့ ပိုက်ဆံယူတဲ့သဘောပဲ”

နောက်တန်းအောင်ကြီးက ထောက်ခံတယ်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

ကျွန်တော်ရဲ့လောဆော်မှု။

“ခဲနဲ့ချမယ်ကွာ”

အားလုံးတညီတညွတ်တည်း အသံထွက်လာ၏။

“နေဦးကွ... ဒီလူကြီးက အောက်လမ်းနည်းနဲ့ ပြန်လုပ်ရင်
ရော”

မောင်မောင်ရဲ့စိုးရိမ်စိတ်။

“ဘာအောက်လမ်းမှ မတတ်ဘူးဟေ့ကောင်၊ အခုပဲကြည့်ပါ
လား ကောင်းနေတဲ့သူတောင် ကောင်းအောင်ပြန်မကုနိုင်ဘူး”

အောင်ကြီးစကား။ သူ့စကားက သဘာဝကျတယ်။ ဒါ

ကြောင့်ပဲ

“ကဲ... ခါဖြင့်အသင့်ပြင်”

အားလုံးက တက်ညီလက်ညီပါပဲ...။

ရှာတော့တန်းလေးတစ်ဖက်

တစ်ချက်မှာ ခဲတွေစုပြီး နေရာယူ
လိုက်ကြတယ်။ အားလုံးက ခဲစား
ချက်နဲ့ကိုး။ ဟုတ်တယ်လေ လူဆယ်
တစ်ယောက် ပွဲစဉ်တောက်လျှောက်
သေအောင်ကြေအောင် ငိုလ်ပူပွဲ
ရောက် ပထမဆုရမှပဲ တစ်သင်း

လုံးစာအတွက် တစ်ရာရမှာ။ အခုတော့ ဆေးတစ်လုံးထဲနဲ့ တစ်ရာ
ဆိုတော့ ဘယ်သူက ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ရွာတန်းနံဘေးမှာ ခဲတွေနဲ့ အပိကျွေးဖို့
စောင့်နေတာ။

“မြန်မာသွေးစစ်စစ်ကြီး၊ ပန်ချာပီကြီးမွေးလာတော့ ကြက်
သီးထစရာကြီး၊ အဖေအမေနဲ့ အဖိုးအဖွားများကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်
သိသာကြီး၊ နှာခေါင်းကလည်း ကြီးကြီး၊ ခေါင်းဆံပင်က ကောက်
ကောက်ကြီးနဲ့ ကြက်သီးထစရာကြီး”

လာပါပြီ။ သီချင်းလေးတညည်းညည်းနဲ့ ပျော်တောင်လာ
သေး။ သူ့အခြေအနေကို မသိသေးတော့ ပျော်နိုင်သေးတာပေါ့။

“အဖေကိုခေါ်ပါဆို... ပါးပါးပါပါ... မဟုတ်ဘူးလို့
ပြောပါဆို၊ အာချား... အာချား ခံပေါက်နဲ့ ဂျာနေဂျီ လာထားလာ
ထား၊ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးပြန်ရင်... မစားမစား၊ မြန်မာသွေးစစ်စစ်
ကြီး”

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း မျက်စိပစ်လိုက်တယ်။

“ပန်ချာပီကြီး”

“ပစ်”

ညာသံပေးလိုက်တာနဲ့ ဦးဖြူသီး ခေါင်းပေါ် ကျောက်ခဲတွေ
ဝဲယုံသွားတယ်။

“ဟင်... ဘာ... ဘာတွေ”

ပထမတော့ ကြောင်ကြည့်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူ့ကြောင်ကြည့်နေတာကြီးက ခေါင်းပေါ်ကျလာတော့...

“ကတောင်”

“အောင်မလေးဗျ”

“ကတောင်”

“လုပ်ကြပါဦးဗျ”

“ကတောင်”

“အောင်မလေး... နှာခေါင်း... နှာခေါင်း”

သူလည်း ရုတ်တရက် အပစ်ခံရလို့ထင်တယ်။ ကြောင်ပြီး
မပြေးရဲဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ကတောင်”

“အောင်မလေး... သားမှားပါပြီအမေရဲ့”

“ကတောင်”

“အား... ထိတုန်းဟ”

ဘယ်မှလည်း ထွက်မပြေးရဲဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီး ခေါင်းတုပ်ထိုင်
နေတယ်။

နောက်ကြာမှ သတိရသွားပုံရတယ်။ သံကုန်ခြစ်အော်ပြီး...

“ကယ်တော်မူကြပါဗျို့၊ ကျွန်တော့်ကို တောခြောက်နေလို့
ကယ်တော်မူကြပါ”

သူ့အော်သံကြားတော့ ရွာသားတွေ ပြေးထွက်လာကြတယ်။

“ဟေ့... ဟေ့ ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

“ဟာ... ဦးဖြူသီးပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

အားလုံးရဲ့အမေးကို ဦးဖြူသီးက...

“ကျွန်... ကျွန်တော့်ကို တောထဲက ခဲ... ခဲနဲ့ပိုင်းပေါက်

လို့”

သူ့စကားကြောင့် ရွာသားများကလည်း...

“ဟေ့... တောထဲကခဲနဲ့ချလို့တဲ့၊ ရွာကြစမ်း ဘယ်သူတွေ

လဲ”

ဆိုပြီး ရွာတန်းနံဘေးရှာတော့ တွေ့တော့တာပေါ့။ အားလုံး
တို့ ဂုတ်ဆွဲပြီးဆွဲထုတ်လာတယ်...

“ဟာ... ကလေးတွေပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဦးဖြူသီးကို ခဲခဲ့ရင် ပစ်ကြတာလဲ”

သူတို့ရဲ့အမေးကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး အိုးတိုးအတတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။

“မင်းတို့ကွာ လူကြီးတို့မှ အဲဒီလိုလုပ်ရလား”

“ဒါ... သက်တော်ရှည်ဆေးဆရာကွ၊ မင်းတို့နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး”

အားလုံးက ကျွန်တော်တို့ကို အပြစ်ပိုင်းတင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကလေးတွေဆိုတော့ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဟေ့ဟေ့... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အသံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမန်းအောင်၊ သူလည်း ဒေါ်ငွေသိန်းအိမ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆင်းလာပုံရတယ်။

“ဒီမှာလေဗျာ... ကလေးတွေက ပယောဂဆရာကြီးတို့ ခဲခဲ့ရင်ချလို့”

“ဟုတ်ပါကွာ... အင်မတန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ ကလေးတွေ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ”

ဆိုတော့ ဦးမန်းအောင်က...

“ဟာ... ဒါက ကလေးတွေအမှားမဟုတ်ဘူးဗျ၊ တကယ်ဆို ဒီလိုလူမျိုး ဒီထက်ဆုံးမသင့်တယ်”

“ဟင်... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ”

အားလုံးရဲ့အမေးကို ဦးမန်းအောင်က ဒေါ်ငွေသိန်းအိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ရှင်းပြလိုက်တော့တယ်။ အဲဒီတော့မှ ရွာသားအားလုံးကလည်း...

“ဟ... အဲဒါဆို ဒီလူကြီး လွန်လွန်းတာပေါ့”

“ဒါဟာ လိမ်လည်မှုပဲ၊ ရဲ ခခန်း ပို့ရမယ်”

ဆိုပြီး ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ဒါတို့တောင် ဦးဖြူသီးက မျက်နှာငယ် လေးနဲ့...

“သား... သား ဘာမှမသိ၊ သားကကောင်းစေချင်လို့”

ဘယ်သူမှ သူ့စကား နား မထောင်တော့ဘူး။ အားလုံးရဲ့စိတ် ထဲမှာလည်း...

“ငါ့အဖေတုန်းကလည်း ဒီ အတိုင်းပဲ”

“ငါ့အစ်ကိုတုန်းကလဲ”

“ငါ့မိန်းမလဲ”

စသည်ဖြင့် အမှုဟောင်းတွေ တကသိကြီးပေါ်လာတယ်။ သူကလည်း ဆေးလုံးကြီးသုံးလုံးနဲ့...

“တောက် ဒီဆေးတိုက်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ”

ဆိုပြီး လိုက်လုပ်လာတာကိုး။ ဒါ့ကြောင့် အထုပ်ဖြေသလို ဖြစ်ပြီး ရွာသားတွေ ဒေါသ သူ့အပေါ် စုပြုံကျလာတော့တယ်။

ဦးမန်းအောင်က ဒေါ်ငွေသိန်းအိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ရှင်းပြလိုက်တော့

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကလေးတွေပဲ ခဲနဲ့ဆက်ချခိုင်းပေါ့”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . အဲသည့်လိုတော့မလုပ်နဲ့၊ ဒါက ရာဇဝတ်မှု၊ တို့ ရဲလက်အပ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ အမှန်ကန်ဆုံးပဲ”

ဆိုပြီး ပယောဂဆရာကို ရဲလက်အပ်လိုက်ကြတော့တယ်။

ကိုကိုပျော့ရေ . . . ဒီလိုအမြဲ တို့က

တော့ခေါ်မှာလေ၊ ထာဝစဉ်လေ
မင်းပျော့တာချစ်တယ်၊ မင်းပျော့တာ
ချစ်တယ် ပျော့ရယ်”

ငိုနေတာ။ သီချင်းဆို
တာမဟုတ်ဘူး။ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး
ရင်ကွဲနာသံကြီးနဲ့။

“ကိုကိုပျော့ရေ . . . ဟေး . . .

ကိုကို ပျော့ရေ”

ဒေါ်ငွေသိန်းခေတ်ကိုးဗျ။ ထာဝရစွတ်ကဲတို့ခေတ်။ စွတ်စပ်
ကဲပြီး ငိုနေတာ။

“နည်းနည်းလေးပျော့ရင်ချစ်လို့၊ ပြောတိုင်းလည်းအမြဲပါ
တတ်လို့ ဒီလိုပြောတဲ့အပျော့ကို တို့ကနာမည်တစ်ခုတော့ပေးမယ်
ကြားလား။ ကိုကိုပျော့ရေ တို့ကတော့ အမြဲခေါ်မှာပဲလေ. . . ကိုကို
ပျော့ရေ. . . ဟေး. . . ကိုကိုပျော့”

ဒါဟာ ဘက်စုံပျော့ကြီး အသုဘချတဲ့နေ့က မေမေငွေသိန်း
ခေါ် ဒေါ်ငွေသိန်းခေါ် မကြောင်ချေးခေါ် ထာဝရစွတ်ကဲရဲ့ ငိုချင်း
ရှည်ကြီးပါပဲ။

သူ့ယောက်ျား ဘက်စုံပျော့ကြီး ကျင်းထဲ သူပါလိုက်မယ်ဆို
လို့ မနည်းဆွဲထားရတယ်။ ငိုတာကလည်း ပြောမနေနဲ့တော့။

အဲ. . . အသုဘလည်းချပြီးရော ဒေါ်ငွေသိန်းက ကြေညာ
ချက်တစ်စောင် ထုတ်ပြန်လိုက်တယ်။

အဲဒါကတော့. . .

ကန်ပိုင်သားများသိသာစေရန်. . .

ယခုကာလသည် မိုးဦးကာလ
ဖြစ်သည်နှင့်အညီ နှစ်စဉ် ဤအ
ချိန်သမယ၌ ကလေးငယ်များနည်းတူ
ဝှစ်လိပိုးထိုး ဆတ်ဆလူး ထခဲ့သည်မှာ
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်
ငြား ယခုနှစ်သည် မကြောင်ချေး အ

တွက် မျက်ရည်ဖြိုင်၍ စိတ်နှလုံး ညှိုးချုံးရဆုံးနှစ်ဖြစ် သည်နှင့်အညီ မသမာသူများလက်ချက်ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် ခြေမ နှစ်ချောင်း လုံးလည်း ကျောက်ပတ်တီး ပေါင်လယ်ထိ စည်းနှောင်ခဲ့ရ ပါကြောင်း နှင့် မိမိ၏ချစ်လှစွာသော ယောက်ျားနုပျော့(ယောက်ျားရင့်မာ မဟုတ်။) ကိုကိုပျော့၊ အပျော့၊ ပျော့ပျော့ခေါ် ဘက်စုံပျော့ကြီးမှာ လည်း ရွတ်တရက်နှုတ်မဆက်ဘဲခွဲခွာ၍ လောကအလယ် တစ် ယောက်တည်း ထားခဲ့သော်ငြား သားသမီးမြေးမြစ်များနှင့် စည်ဝေ လှသောမိမိမှာ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်အပေါင်းကို ခေါ်ယူ၍ တိမ်ရီဘုရားနှင့် ကွယ်လွန်ယောက်ျားရှိရာသင်္ချိုင်း၌ တိုင်တည်တာ ယခုနှစ်ခိုင်းဆုသည် ကြောင်ချေးအတွက်သာဖြစ်ပြီး ရက်လည်နေ့၌ တိမ်ရီယောက်ျားနုပျော့ ဘက်စုံပျော့ကြီး (ကွယ်လွန်) ၏ အိပ်သာ နံဘေးတွင် အနီခိုင်းဆုကိုချ၊ ရင်ခွင်၌ပိုက်၍ မိမိမှာ ဤခိုင်းဆု ကိုရရန် မည်သို့မည်ပုံ အသက်စွန့်ကြိုးပမ်းခဲ့ရခြင်းဖြစ် ကြောင်းကို အဆိုတစ်ပိုဒ်၊ အငိုတစ်ပိုဒ်၊ အပျော်တစ်ပိုဒ်၊ အလွမ်းတစ်ပိုဒ်၊ အဆွေးတစ်ပိုဒ်၊ နောက်ဆုံးရင်ကွဲနာတစ်ပိုဒ်၌ လူရွှေ့သူရွှေ့ အလှူလာသူများရွှေ့ ခိုင်းဆုပိုက်၍ ပစ်လဲပြသောပြကွက်ကြီးတစ်ခု အပြင် ခိုင်းဆုပိုက် မေ့မောနေသော မိမိအား အသင်းသားများက ဝမ်းသာဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် လေထဲပစ်မြှောက်ဖမ်းကစားကာ“ ထို့နဲ့ ကြောင်ချေး၊ တို့ကြောင်ချေး”ဟု အားရပါးရ မြည်တမ်းသော ပြကွက် ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ချိန်၌ ‘ဂစ်ဂစ်ဂစ်’မြည် တမ်း၍ တက်ပြသော မြင်ကွင်းဆန်းကြီးအားလည်းကောင်းနှင့် အခြားအခြေအနေပေါ်မူတည်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသောရင်ကွဲနာ အပြည့်ပေးဖွယ်ရာ၊ မျက်စေ့မှာ ပဿာ၊ နှလုံးသားမှာ အာတာ၊ ပြန်တွေးကြည့်က ရင်ကွဲနာ၊ တစ်သက်တာ မေ့မရနိုင်သော နှလုံးသား တို့ကို အပီပီ အလီလီ အပိုင်းပိုင်း အကန့်ကန့်ဖြင့် တင်ဆက်

မြစ်ကြောင်းကြောင့် ဆန်းသောစကား၊ ရှားပါးသောအသုံးအနှုန်း၊ ထို့ပြင် အသည်းနာနာ၊ အကဲပါပါ၊ ပညာကုန်ပြ၊ လက်ကုန်ဖွင့်၍ မရပ်မနား ငိုချင်းရှည်ကို အများနှင့်မတူ တမူထူးခြားစွာ တင်ဆက် မည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ယခုလောလောဆယ် အသိမပေးသေးဘဲ လေးပေရှစ်လတ်မအောက် ခိုင်းဆုကို အရင်လက်ဝယ် ပိုင်ပိုင်ရရှိ အောင် ကြိုးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိဓိဌာန်ပြုရင်းက မည်သူပြုပြု မိမိမှ၊ မည်သူပြောပြော တိုယ့်သဘောဖြင့် အဲအဲ ခိုင်းဆုကို ပထမဦး စွာ လက်ခံရယူချိန်မှာလည်း ‘ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး... ကြောင်ချေးသွင်း ခဲ့စို့၊ ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး... မကြောင်ချေးရဲ့ဝိုး’ဟု သံပြိုင်သီဆိုမည်ဖြစ် ကြောင်းကို တော်သေးပြီ။

(ချစ်ရင်ဝန်ခံ အကြောင်းပြန်၊ စာမပြန်လည်း အချစ်ပဲလို့ ဆိုလိုက်မယ်၊)
 နှင့်မေကြီးတော်...
 ကြောင်ချေး(ပုံ)

သို့ကလို့ စာတန်းရှည်ကြီး

ကို ပုတ်ဖြတ်ပုတ်ရပ်ပင်မပါဘဲ ရေးထားတော့ သူဘယ်လောက် စိတ်လောနေတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်။ အဲဒီစာကိုပဲ လက်ကမ်းဝေချလိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကန်ပိုင် သားတွေ အတွက် တုန်လှုပ်စရာကို ဖြစ်လာ

တော့တယ်။ ဒါတောင် စာရွက်မဆန့်တော့လို့ ထပ်မရေးတော့ရဲတယ်။

အဓိကကတော့ ကျွန်တော်တို့ ကန်ပိုင်သားတွေ နှုံးမယ်ဆိုတာသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုးစိုးပက်စက် မနှုံးဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်မထုတ်လား။

နောက်ပြီး ခါတိုင်းအခြေအနေဆိုရင်တောင် ဒေါ်ငွေသိန်းတို့ လူအားနှုတ်အားနဲ့ ရိုးစာများကြီးသွင်းနေကျလေ။ အခုလို သူယောက်ျားဆုံးထားတဲ့ အနေအထားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်နာနေပုံနဲ့ဆိုရင် အနည်းဆုံး ဆယ်လုံးလောက်တော့ ရိုးသွင်းသွားမှာပဲ။

အဲသည်လောက် ရိုးပြတ်သွားရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အသင်းအတွက် ရှက်စရာကြီး။ နောက်ပြီး ဘောလုံးပွဲက အသုဘရက်လည်မတိုင်ခင်တစ်ရက်ဆိုတော့ သူ့သားသမီးတွေလည်း စုံနေမှာ။ အဲသည်လိုစုံနေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားသမီးတွေ ရှေ့တော့ သူ သေချာပေါက် ခြေစွမ်းပြမှာသေချာတယ်။

“ဟောဒါ ကိုကိုပျော့အတွက် သုံးလုံး၊ ဟောဒါက ပျော့အတွက် သုံးလုံး၊ ဟောဒါက ဘက်စုံပျော့ကြီးအတွက် သုံးလုံး၊ ဟောဒါက ရာသက်ပန်မိုးမျှော်အသင်းအတွက် သုံးလုံး” ဆိုရင်တောင် တစ်ဒါခင်ပြည့်နေပြီ။ ဒီကြားထဲ တခြားသူတွေက ခြေချော်လက်ချော်နဲ့ ခြောက်ရိုးလောက်သွင်းဦးမှာ။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ မနှစ်က ဝိုလ်စွဲထားတဲ့အသင်းက ဒီနှစ်မှာ ဆယ်ရှစ်ရိုးနဲ့ နှုံးတယ်ဆိုရင် ဘယ်ကြားကောင်းပါ့မလဲ။ အဲဒီလို ဦးပြတ်မနှုံးဖို့ဆိုတာကလည်း ဒေါ်ငွေသိန်းမပါဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။

သူမပါနိုင်အောင်ဆိုပြီး ခြေမနှစ်ဖက်လုံး ယောင်အောင် လုပ်တာတောင် ခြေမကို ကျောက်ပတ်တီးစည်းပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ဦးမတဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ခေါင်းခြောက်စရာဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ...။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ... တို့တွေ ဆရာဝန်နဲ့သွားညှိကြမယ်၊ ပယောဂဆရာကြီး ဦးဖြူသီးမရှိတော့ သူပြောရာဆိုလို့ တို့ကန်ပိုင်က ဆရာ ဦးမှတ်ကြီးပဲရှိလိမ့်မယ်၊ သူလည်း ကန်ပိုင်သားဆိုတော့ ကူညီတောင်းကူညီလိမ့်မယ်”

“နေဦးကွ ဆရာမှတ်ကြီးဆိုတာ ဦးဖြူသီးလိုမဟုတ်ဘူးနော်၊ သူက အမှန်အကန်သမားကြီး၊ ပြောလိုက်လို့ စိတ်ဆိုးသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ”

“စိတ်ဆိုးလည်း ထွက်ပြေးပေါ့ကွာ၊ အကယ်၍များ ပြောလိုက်လို့ စောင့်မြင်သွားရင်လည်း ငါတို့အသင်းအတွက် တောင်းတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကဲ... ဒီလောက်စိတ်ထက်သန်နေလည်း ကြိုးစားကြည့်ကြတာပေါ့”

အားလုံး သဘောတူဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြတယ်။

မင်းတို့ကစက မမြင်နိုင်

ပါဘူးကွာ၊ ဒါ တစ်ဖက်သားကို သက်သက်စုကွပေးရာကျတယ်ကွ”

“ကျွန်တော်တို့ စုကွပေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးမှတ်ကြီးရာ၊ သူမလါတော့လည်း သူတို့အသင်းက နိုင်မှာပဲဟာကို၊ သူပါလာရင် ကျွန်

တော်တို့ ကန်ပိုင်သားတွေ အရှက်ကွဲမှာ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“ဟေ့... တရားမျှတစွာ ကစားတာပဲကွ၊ နူးလို့အရှက်ကွဲတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုဟာက”

ဦးမှတ်ကြီးကလည်း လူမှန်မို့ ပြောရခက်တယ်။

“တရားမျှတစွာဆိုပေမဲ့ သူတို့တွေက သက်ကြီးပုတွေပဲ ဦးမှတ်ကြီးရဲ့”

“အစကတည်းက မင်းတို့ကျေနပ်လို့ ကစားခဲ့ကြတာပဲ အခုမှ လာပြောလို့ဘယ်ရပါမလဲ”

“မကျေနပ်လို့မှမရဘဲ ဦးမှတ်ကြီးရဲ့၊ သူတို့ကို ပေးမကစားရင် နားရင်းတုပ်မယ်ဆိုတာတစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသွားလို့ သူတို့အိမ်ရှေ့ဖြတ်ရင် လေးခွနဲ့ချမယ်ဆိုတာတစ်ကြောင်းကြောင့် ကြောက်ပြီးတော့လည်း ပေးကစားရတာပဲ”

ဦးမှတ်ကြီး သက်ပြင်းချတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှဆက်မပြောတတ်တော့ဘူး။ အတော်ကြာမှ ဦးမှတ်ကြီးက သက်ပြင်းချပြီး...

“အေးလေကွာ... သူ့ခြေထောက်ခက်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရထားရင်တော့ ငါတားပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတားလျက်သားနဲ့ သူက ဇွတ်ကစားမယ်ဆိုရင်တော့ ငါလည်းဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

အားလုံးခေါင်းတွေ ငုံ့ကျသွားတယ်။ ဆက်ပြောနေလို့လည်း ဘာမှမထူးတော့ဘူးဆိုတာသိတယ်။

ကျွန်တော်တို့လိုချင်တာက ဒေါ်ငွေသိန်းရဲ့ ခြေမဒဏ်ရာ ပြင်းထန်တဲ့အတွက် ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ကစားဖို့မသင့်တော်ပါဘူးဆိုတဲ့ ဆရာမှတ်ကြီးရဲ့ မှတ်ချက်ပါပဲ။ အဲဒီမှတ်ချက်သာရရင် ဒိုင်ကိုပြုလိုက်ရင် ဒိုင်က သူတို့ ကွင်းထဲဝင်ဖို့ တားမြစ်မှာပဲလေ။ ဒါဆို ဗိုလ်လုပွဲမှာ

သူမပါရတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့အသင်းလည်း အနှံ့သတ်သာပြီပေါ့။ အခုတော့ ဒေါ်ငွေသိန်းသာ ကွင်းထဲဝင်ခွင့်ရသွားရင်...

အားလုံးရင်လေးသွားကြတယ်။

ဘောလုံးပွဲရဲ့အဆုံးသတ် ဗိုလ်

လုပွဲနေမှာ ပရိသတ်မှာကွင်း လုံးညွတ်
မတတ် စည်ကားတယ်။ ပွဲကြည့်ပရိ
သတ်မပြောနဲ့ ဈေးဆိုင်တွေပါပို
များလာပြီး ဘုရားပွဲဈေးလိုဖြစ်
နေတယ်။

လာကြသူတွေကလည်း

တန်ပိုင်အသင်းနဲ့ မိုးမျှော်အသင်း တို့ နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက် ဗိုလ်လုပွဲမှာ
ဆုံတာကတစ်ကြောင်း၊ အသည်းနာနာ အကဲပါပါ ကြိမ်းဝါးထားတဲ့
ဒေါ်ငွေသိန်းရဲ့ ပါဖောမင့်ကို စိတ်ဝင်စားကြတာကတစ်ကြောင်း
ကြောင့် လိုတာထက် ပိုစည်ကား နေတော့တာပါပဲ။

မေမေငွေသိန်းရဲ့ ပါဖောမင့်ကလည်း အင်မတန် ဆွဲဆောင်
မှုရှိလှတယ်။ ကြည့်လေ အခုလည်း မိုးမျှော်အသင်းသားအားလုံးက
ဒေါ်ငွေသိန်းခေါ် မကြောင်ချေးရဲ့ယောက်ျား ဘက်စုံပျော့ကြီး ဆုံးပါး
သွားတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး
အနက်ရောင်အိုးမဲသုတ်ထားကြတယ်။ တချို့ဆို မျက်နှာကနေ ခြေ
ဖျားအဆုံးထိ အိုးမဲသုတ်ထားတော့ ခေါင်ကဖြူပြီး ကိုယ်ကမဲနေတာ
တောင်ပါတယ်။ သူတို့က သက်ကြီးပုတွေကိုး။ ပွဲကလူစုံနေပြီ။ ဒါပေ
မဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်းက မလာသေးဘူး။ အားလုံးကလည်း သူ့ကိုပဲ စိတ်ဝင်
စားနေကြတယ်။ ဒေါ်ငွေသိန်း ဘယ်လိုဘယ်ပုံမျိုးနဲ့ ပေါ်လာမလဲ
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရောက်မလာသေးပါဘူး။ မေးကြည့်တော့ ဒေါ်ငွေသိန်း
က သူ့သားသမီးမြေးမြစ်တွေ ရောက်လာကြပြီမို့ အားလုံးကိုခေါ်ပြီး
သင်္ချိုင်းမှာ သူ့ယောက်ျားမြုပ်နံ့ရာမှ ဒီနှစ်ခိုင်းဆုကို သူယူပေးမဲ
အကြောင်း သွားပြီးတိုင်တည်ငိုကြွေးနေသတဲ့။

သူတိုင်တည်ငိုကြွေးတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ သူ့သား
သမီးတွေကလည်း သူ့လိုစွတ်ကဲတွေချည်းပဲမဟုတ်လား။ ဒေါ်ငွေ
သိန်းက တစ်ပိုဒ်ငိုလိုက်၊ သားသမီးတွေက တစ်ပိုဒ်ဝင်ငိုလိုက်နဲ့မို့
သင်္ချိုင်းတွေရေကြီးတော့မတဲ့။ တော်ရုံနဲ့ကလည်း မပြီးတော့ပဲကိုး။
သူတို့ငို မပြီးလေ ကျွန်တော်တို့ပျော်လေပဲလေ။ သူပွဲပြီးသည်အထိ
ငိုနေလည်း ကောင်းတာပဲမဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ထင်သလိုဖြစ်မလာပါဘူး။

“မေမေငွေသိန်းလာပြီ”

ဆိုတဲ့သတင်း အရင်ဆုံး ရင်ကိုလာလို့ခတ်စေတာပါပဲ။
သိပ်မကြာပါဘူး။

“စွတ်ကဲ . . . စွတ်ကဲ . . . ထာဝရစွတ်ကဲ . . . စွတ်ကဲ . .
စွတ်ကဲ . . . ထာဝရစွတ်ကဲ”

ဆိုတဲ့ ညာသံပေးသံ အရင်ကြားရတယ်။ နောက်မှ ရွာထဲ
ကနေ မီးသွေးသုတ်ထားတဲ့ အမဲရောင်လူပုလေးတွေ ခုံတစ်လုံးမလာ
တာတွေ့ရတယ်။ အဲဒီခုံပေါ်မှာမှ ဒေါ်ငွေသိန်း၊

ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို

ကျောက်ပတ်တီးအထူကြီး ပတ်ထား

တဲ့အပြင် ခေါင်းမှာလည်း

သူယောက်ျားဘက်စုံပျော့ကြီး

တစ်သက်လုံး မလျှော်သွားတဲ့

လုံချည်စုတ်ကြီးခေါင်းပေါင်းထားတယ်။

အဲဒီ

ခေါင်းပေါင်းပေါ်မှာမှပန်းဖြူပန်းနီ၊ ပန်းဝါ
 သည်ဖြင့်ပန်းပေါင်းစုံဝေနေအောင်ပန်ထားတယ်။
 “စွတ်ကဲ... စွတ်ကဲ... ထာဝရစွတ်ကဲ”

ခုံမလာတဲ့သူတွေက သူ့သားသမီးတွေ၊ အရှေ့မှာက မတာ
 စွတ်ကဲနဲ့ စုငှစွတ်ကဲ။ အနောက်ခုံမှာ စွတ်ကဲစိန်။ အားလုံး မီးသွေး
 သုတ်ထားတာ။

“အေး... အနောက်ကစွတ်ကဲစိန်က ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟိုဖက်
 တန်းက မီးသွေးသုတ်ထားတဲ့လူထက် မဲနေတာက ဘာကြီးလဲ”

“အဲဒါလေကွာ... မဟာရာစွတ်ကဲဆိုတာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက
 တူတူပုန်းတမ်းကစားရင် သူ့ မီးသွေးပုံပေါ်ဝပ်နေမှ လူမိတာ၊ မီးသွေး
 ထက်မဲတာ သူတစ်ယောက်ရှိတာ၊ နေ့ဖက်မှာဆိုတောင် အရိပ်ကျနေ
 တာပဲဆိုပြီး လူမဖမ်းဘူး”

အဲ... သူတို့နောက်မှာမှ ကဲစိန်မ။ မိစိန်ကဲ။ အပြုလေး။
 အဲဒီနောက်မှာမှ ထာဝရစွတ်ကဲရဲ့ လက်ထက်ပွားမြေးမြစ်တွေ။

စွတ်ကဲမျိုးရိုးက စွတ်စပ်ကဲပြီး ကွင်းလည်ကောင်ထိ
 ဝေါယာဉ်(ထိုင်ခုံ)ကို မလာပြီး ဗဟိုစည်းကျမှ ဒေါ်ငွေသိန်းကို
 ချပေးတယ်။

ဒေါ်ငွေသိန်းက အေးဆေးပဲ။ ထိုင်ခုံက အသာအယာဆင်း
 ပြီး ပရိသတ်ကို လက်ပြလိုက်တယ်။ တစ်ကွင်းလုံး အားပေးသံတွေ
 ဆူညံသွားတယ်။

“ထာဝရစွတ်ကဲကွ”

“မကြောင်ချေးကွ”

“မေမေငွေသိန်းကွ”

ဆိုတဲ့အသံတွေ ကွင်းတစ်ခုလုံး ဆူညံနေတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ကျောက်ပတ်တီးကြီးနဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်းခမျာ ဘောလုံး

တန်ခိုင်ပါမလား အားလုံးစိုးရိမ်
 နေကြတယ်။

စိုးလည်းစိုးရိမ်စရာ။ ဒေါ်ငွေ
 သိန်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ကောင်းမှု
 နဲ့ဖြစ်တာတ ခြေမ။ ဒါပေမဲ့ ကျောက်
 ပတ်တီးကို စူးခေါင်းထိ တက်စည်း
 ထားတော့ အားလုံးစိုးရိမ်ကြတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွေးကို
 ဒေါ်ငွေသိန်းက ချက်ချင်းချေဖျက်
 လိုက်တယ်။ အဲဒါကတော့ အနား
 ရောက်လာတဲ့ဘောလုံးကို ဖုန်းခနဲ
 တန်ထုတ်လိုက်တာပါပဲ။

“အားပါ၊... အရင်ခြေထက်
 တောင် ပိုပြင်းလာပါလား၊ ဘက်စုံ
 ပျော့ကြီး ဝင်စီးနေတာဖြစ်ရမယ်”

မှတ်ချက်ချကြတယ်။ အမှန်
 ဘက်စုံပျော့ကြီးဝင်စီးရင် ပိုပျော့သွား
 ရမယ်။ အခုဟာက ကျောက်ပတ်တီး
 ကြောင့်မာနေတာ။

ဒေါ်ငွေသိန်းက ထဘီ
 တလေးမပြီး ကားတားကားတားနဲ့
 ပြေးပြတယ်။ အောင်မာ အရင်ထက်
 တောင် ခြေလှမ်းပိုကျလာ သယောင်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့
 တန်ပိုင်အသင်းကကောင်တွေ က

ဘောလုံးကိုမကန်တော့ဘဲ အရှုံးပေးတော့မယ်တောင် လုပ်နေလို့ တစ်ယောက်စီ လိုက်ဖျောင်းဖျနေရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ကွင်းထဲ မှာလဲ. . .

“ထာဝရစွတ်ကဲ. . . ထာဝရစွတ်ကဲ”

အသံက ဆူညံနေတာကိုး။ ကလေးတွေ စိတ်ဓာတ်ကျမှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့သာ အပြစ်ရှာချင်တဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေတာမို့

“ဟေ့ကောင်. . . ဒေါ်ငွေသိန်း ဒီနေ့ထူးခြားနေသလိုပဲ နော်”

“အေး. . . အပဲပဲမှီသွားတာလားမသိဘူး၊ လူကောင်တောင် ပိုကြီးလာသလိုပဲ”

“လူကောင်ကြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ အရပ်မြင့်လာတာကွ၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

အောင်ကြီးညွှန်ပြရာ ကြည့်လိုက်တော့. . .

“ဟာ”

ကျွန်တော်တို့အသင်းရဲ့ အရပ်အမြင့်ဆုံး ဂိုးသမားမောင် မောင်နား ကပ်သွားမှ သိသာတယ်။ သူ့အရပ်ကပိုမြင့်ပြီး မောင် မောင်ကို မိုးနေတယ်။

အမှန်တော့ မောင်မောင်က လေးပေရှစ်လက်မအတိ၊ မောင်မောင်ထက် ဒေါ်ငွေသိန်းအရပ် ပိုမြင့်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။

ယောက်ျားဆုံးပြီးမှ ရုတ်တရက် အရပ်မြင့်လာတယ်ဆိုတာ ကလည်း စဉ်းစားလို့တောင်မရဘူး။

“ခွီ”

မိုင်းရဲ့ခရာမှုတ်သံ။ နှစ်ဖက်အသင်းသားတွေ ကွင်းလယ်မှာ ဆုံကြတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒေါ်ငွေသိန်းက အားလုံးထက်ကို ခေါင်း တစ်လုံးလောက် ပိုမြင့်နေတယ်။ ဒါကိုတောင် သူကစွတ်ကဲပြီး

ခေါင်းကိုမော့၊ သူများငယ်ထိပ်လိုက်ကြည့်နေသေးတယ်။ အမှန် တျောက်ပတ်တီးစည်းရုံးနဲ့ ဒီလောက်မမြင့်လာလောက်ဘူး။

“ကန်ပိုင်အသင်းက တောင်ဖက်ဂိုးစည်း၊ မိုးမျှော်အသင်းက မြောက်ဖက်ဂိုးစည်း၊ အသင်းခေါင်းဆောင်တွေ ကန့်ကွက်စရာရှိသေး လား။ ကန့်ကွက်စရာရှိရင် ကြုံပြောပါ၊ ပြီးမှ ပူညံပူညံမလုပ်ပါနဲ့၊ တဲ ဘယ်သူကန့်ကွက်ဖို့ရှိလဲ”

ခိုင်က သေချာအောင်မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှုတ်ကလည်း

“ရှိတယ်. . . ရှိတယ် ကန့်ကွက်စရာရှိတယ်”

ကျွန်တော်တို့ထအော်တော့ ခိုင်က လှည့်ကြည့်တယ်။

“မနစ်က အသင်းသားဟောင်းတွေပဲ၊ ကဲ. . . ပြော ဘာ တန့်ကွက်စရာရှိလဲ”

“ဒေါ်ငွေသိန်းကို အရပ်ပြန်တိုင်းပေးပါ”

“ဟမ်”

ကျွန်တော်တို့အသံလည်းကြားရော ဒေါ်ငွေသိန်း ချက်ချင်း ပြန်ပုကျသွားတယ်။ နောက် ကတ်ကက်လန်နဲ့ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲပြီး

“ငါက ဘာလို့အရပ်ပြန်တိုင်းရမှာလဲ၊ ဒီဘောလုံးပွဲမပြောနဲ့ သွန်ခဲတဲ့နှစ်နှစ်ဆယ် နင်တို့မမွေးခင်ကတည်းက လေးပေရှစ်လက်မ အောက်ပဲ ဘာမှထပ်တိုင်းနေစရာမလိုဘူး”

သူစကားကို ကျွန်တော်တို့ကလည်း. . .

“လိုတယ်. . . လိုတယ်၊ ခိုင်လူကြီး ကြည့်ကြည့်၊ တစ်ကွင်း သုံးမှာ သူ့အမြင့်ဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ ကြည့်ကြည့်ပါ”

ခိုင်က လိုက်ကြည့်တယ်။

“အေး. . . ဒေါ်ငွေသိန်းအရပ်က မြင့်လာသလိုပဲ၊ လင်သေ သွားတာနဲ့ ဘာလို့ ရုတ်တရက် အရပ်မြင့်သွားပါလိမ့်”

“အို. . . ဘာလို့မြင့်ရမှာလဲ၊ မမြင့်ဘူး၊ မမြင့်ဘူး၊ ဘောလုံးပွဲ

ကို စလိုက်တော့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဂျလေဘီတွေစကား နားထောင်နေစရာမလိုပါဘူး။

သူကလည်း ဘောလုံးပွဲစဖို့ပဲပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း . .

“ဒေါ်ငွေသိန်းကို အရပ်တိုင်းပြီးမှစပါဗျို့၊ အရပ်တိုင်းပြီးမှစပါ”

ကျွန်တော်တို့ဖက်က အသင်းသားတွေပါ လိုက်အော်တော့ စိုင်းလည်း မနေသာတော့ဘူး။

“ကဲ . . အများကျေနပ်အောင် ဒေါ်ငွေသိန်း အရပ်တိုင်းပေးလိုက်ပါ”

“ဟို . . ဘာလို့တိုင်းရမှာလဲ၊ ဒီမှာ မန်းအောင် ပီအရွယ်ကြီးကျမှ အရပ်ကမြင့်ဦးမတဲ့လား”

“ဒေါ်ငွေသိန်း . . အပျော်လုပ်တဲ့ ဘောလုံးပွဲကို မပျက်စေနဲ့၊ ခင်ဗျားအရပ်တိုင်းရင်တိုင်း၊ မတိုင်းရင်ထွက် ခါပဲ”

စိုင်းလူကြီးရဲ့ ပြတ်သားတဲ့စကားကြားတော့ ဒေါ်ငွေသိန်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။

“ဒါဆိုလည်း တိုင်း”

ဆိုပြီး ခြေထောက်ကိုခွင်ကောက်ခွင်ကောက်နဲ့ အရပ်တိုင်းတဲ့ ဆီသွားတယ်။ အရပ်တိုင်းထားတဲ့ ပေတံအောက်ရောက်တော့လည်း လေးပေရှစ်လက်မမျဉ်းကို ကောင်းကောင်းကြီး လွှတ်နေတယ်။

“ကဲ . . စွတ်ကဲတို့ အလွတ်ကြီးတွေလား၊ ဟင်း . . ဟင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ပထမတော့ ဇဝေဇဝါပဲ။ နောက်မှ သတိရပြီး . .

“ဟင်း . . ဒေါ်ငွေသိန်း ခြေခွင်ထားတယ်၊ လုံချည်မပြ”

အဲဒီစကားလည်းကြားရော ဒေါ်ငွေသိန်း မျက်နှာပျက်သွားတယ်။

“ဟဲ့ . . ဘာလို့လွန်ပြီရမှာလဲ၊ နင်တို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထုံချည်လွန်ပြီခိုင်းတာ တရားမလွန်လွန်းဘူးလား၊ တစ်နေ့တပဲ ငါ့ယောက်ျားသေလို့ နင်တို့ ငါ့ကို နှာဗူးကျတာလား မိုးကြိုးကြီးကြီး ခပ်တုန်မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ”

ဒေါ်ငွေသိန်းက ကက်ကက်လန်ရန်တွေ့တယ်။ သူလုံချည်လေ့ရှိတော့ သူ့ခြေထောက်ကွေးထားတာ ဘယ်လိုလုပ်မြင်ရမှာလဲ။

“ကဲ . . ပြီးပြီနော် ပွဲစလိုရပြီလား”

သူ့ဂုဏ်ယူနေတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော်သတိရလိုက်တယ်။ သူကျွန်တော့်ကိုလုပ်သွားတဲ့နည်း။

ဉာဏ်က ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားတယ်။ ရရှိတဲ့အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးသွားမှာစိုးတဲ့အတွက် ချက်ချင်း သူ့ဆီပြေးသွားတယ်။

“ဟာ”

ကျွန်တော်ပြေးလာတာ ရုတ်တရက်မြင်သွားတော့ ဒေါ်ငွေသိန်း ကြောင်သွားတယ်။

“ဟဲ့ . . ဟဲ့ . . ဒါဘာလဲ”

ဒေါ်ငွေသိန်း အာမေဍိတ်သံ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူလုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း သူ့ညှိသကြီးကို ခြေမနဲ့လှမ်းထိုးလိုက်တယ်။

“ယာဇ်”

“ခွပ်”

“အောင်မလေးဗျ”

“အောင်မလေးတော့”

ကျွန်တော့်ခြေမက သူ့ညှိသကြီးမှာ စည်းထားတဲ့ ကျောက်

ပတ်တီးကို ကန်မိလို့အော်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြေးတန်တာမြင်
တော့ လန့်ပြီး ခြေဆန့်လိုက်တာ ခေါင်းက လေးပေရှစ်လက်မမျဉ်းတို့
အတော်ကြီးကျော်တက်သွားတယ်။

“ဟာ”

သူ့အရပ်ကိုမြင်တော့ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားတယ်။
ဒေါ်ငွေသိန်းကလည်း လျင်တယ်။ ချက်ချင်း သူ့အရပ်ကို သူပြန်ပုဆိုး
လိုက်တယ်။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ပုပုလေးပဲမဟုတ်လား”

ဒါပေမဲ့ ဒါကို အားလုံးကမြင်ကြတာကိုး။ သိတာပေါ့။ ဒါကို
မျက်နှာပြောင်လှတဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်းက ထဘီနှစ်စွန့်တောင်ဆွဲလို့
ကတောင်ပြလိုက်သေး။

“ပုပုလေးဟေ့ . . . ပုပုလေး၊ ပုပုလေးဟေ့ . . . ပုပုလေး”

ဒါပေမဲ့ ခိုင်လူကြီး ဦးမန်းအောင်က . . .

“ဒေါ်ငွေသိန်း လေးပေရှစ်လက်မကျော်ပြီ”

“ဟေး”

အားလုံး ဝမ်းသာအားရအော်သံ။ ဒေါ်ငွေသိန်းက တော်စွဲ
အလျှော့ပေးရိုးထုံးစံမှမရှိတာ။

“ဟို . . . ဒီမှာအလွတ်ကြီး မတွေ့ဘူးလား၊ ဘာလို့ လေးပေ
ရှစ်လက်မကျော်ရမှာလဲ”

ဆိုပြီး ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သေးတယ်။ ဒါကို ဦးမန်းအောင်
က . . .

“လွတ်တယ်ဆို လုံချည်မပြလေ၊ မမပြရင် ကြည်ဖြူ”

ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်ပြေးကန်ဖို့ပြင်တယ်။ ဒါကို ဒေါ်ငွေသိန်း
က . . .

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့”

ဆိုပြီး လန့်ပြီးခြေဆန့်လိုက်တာ လေးပေရှစ်လက်မမျဉ်းတို့
ကျော်သွားပြန်တယ်။

“ဟေး . . . တွေ့လား၊ လေးပေရှစ်လက်မကျော်သွားပြီ၊
ဒေါ်ငွေသိန်း လေးပေရှစ်လက်မကျော်သွားပြီ”

“မကျော်ဘူး၊ မကျော်ဘူး၊ ဒီပန်းတွေ ခေါင်းပေါင်းတွေ
ကြောင့် ဖြစ်မယ်”

ဆိုပြီး ခေါင်းပေါင်းတွေဖြုတ်ပြီး တိုင်းတော့လည်း လေးပေ
ရှစ်လက်မကျော်နေတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒေါ်ငွေသိန်းမှာ ဘယ်လိုတိုင်းတိုင်း လေးပေရှစ်
လက်မကျော်ပြီး ဘောလုံးပွဲကနေ နှုတ်ထွက်ပေးလိုက်ရတယ်။

သူ ရုတ်တရက် အရပ်မြင့်သွားတာ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။
သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ကောင်းမှုကြောင့် ခြေနာသွားတာကို ဦးမှတ်ကြီး
ဆီသွားပြတယ်။ ဦးမှတ်ကြီးက ဆေးရိုးရိုးစည်းပေးမယ်ဆိုတာကို
သူက . . .

“ငိုလ်လုပွဲမှာ ခြေစွမ်းပြဖို့ဆိုတာ ခြေစွာနေဖို့လိုတယ်၊ အဲဒီ
တော့ ခုံဖိနပ်တစ်ဖက်စီထည့်စည်းပေး”

ဟိုက မရပါဘူးဆိုတာကို သူက . . .

“မေမေငွေသိန်းရဲ့ နုနယ်တဲ့နှလုံးသားကို အပ်နဲ့မဆွပါနဲ့၊
ယောက်ျားကလည်းဆုံး၊ ဘောလုံးပွဲကလည်းရှုံးဆို ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊
နောက်ပြီး ခြေထောက်ကလည်း သူများလိုမာတာမဟုတ်ဘူးလေ၊
ဒါကြောင့် သူများထက်ပိုမာအောင် ခြေထောက်အောက် ခုံဖိနပ်လေး
တော့ ထည့်စည်းပေးပါ”

မိုးကြိုးပစ်မှာရော နုနယ်တဲ့နှလုံးသားရော စုံလာတော့
ဦးမှတ်ကြီးလည်း စိတ်ညစ်လာတယ်။ သူကလည်း အမှန်အကန်
သမား မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် . . .

“ကဲ... စည်းဆိုစည်းပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီပတ်တီးကို သုံးရက်ပြည့်မှ ဖြည့်ပေးမယ်၊ သဘောတူလား၊ အဲဒါသဘောတူမှ စည်းပေးမယ်”

ဆိုတော့ ဒေါ်ငွေသိန်းကလည်း ရှေ့မကြည့်နောက်မကြည့် သမားမဟုတ်လား။

“ရတယ်... ရတယ်၊ မနက်ဖြန်ဗိုလ်လုပွဲမှာ ဘောလုံးကန်ရဖို့ ကန်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ကျန်တာတာဖြစ်ဖြစ်၊ မေမေငွေသိန်းတို့က သိက္ခာသမားလေ”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဦးမှတ်ကြီးလည်း ဒေါ်ငွေသိန်းကို ခြေဖဝါးစောက် ခုံဖိနပ်ထည့်စည်းပေးလိုက်တာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့အရပ်က လေးပေရှစ်လက်မကျော်သွားတာပေါ့။

BURMESE
CLASSIC
COM

အဲဒီနေ့ လေးပေရှစ်

လက်မအောက် ဗိုလ်လုပွဲကို တစ်သက်
မမေ့ဘူး။

လေးပေရှစ်လက်မအောက်မှာ
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် လောက်
ဦးဆောင်လာတဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်းခေါ်
မေမေငွေသိန်းခေါ် မကြောင်ချေးခေါ်

ထာဝရစွတ်ကဲတစ်ယောက် ဗိုလ်လုပွဲရောက်မှ ရုတ်ချည်း လေးပေရှစ်လက်မကျော်လို့ ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်နဲ့ ဝေးခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့ကျောက်ပတ်တီးတွေ ဖြုတ်ကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကြီးတွေဖြုတ်လိုက်ရင် ခြေကနာနေတော့ ဘယ်ကန်လို့ဖြစ်မှာလဲ။ ခုံဖိနပ်ချည်းပဲ ဖြုတ်လိုက်တော့လည်း ကျောက်ပတ်တီးက ချောင်နေလို့ လမ်းလျှောက်လို့တောင်မရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျောက်ပတ်တီးလေး စည်းပြီး ကွင်းဘေး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတယ်။

သူ့ကိုအားပေးဖို့ရောက်လာကြတဲ့ သူ့ရဲ့စွတ်ကဲမျိုးဆက်တလည်း သူ့အမေ မကဲရရင် သူတို့ဝင်ကဲဖို့ပြောသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသင်းထဲမှာ နာမည်ပေးထားတဲ့ စာရင်းမပါလို့ တရားဝင်ဝင်ကဲလို့ မရခဲ့ဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ယောက်ျားရက်လည်နေ့မှာ ဒိုင်းဆုကြီး ပိုက်ပြီး အဝီအပြင် ငိုကြွေးမယ်။ တက်ပြမယ်။ လေပေါ် မြှောက်မယ် ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်လည်း ပျက်သွားရပါတယ်။

အစီအစဉ်ပျက်သွားရတာ သူတို့အသင်းနိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အသင်းက ကန်ပိုင်အသင်းကို ခုနစ်ဂိုးနှစ်ဂိုးနဲ့ နိုင်သွားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီဗိုလ်လုပွဲမှာ သူမပါဘဲ ဒိုင်းဆုကြီးပိုက်လို့ စွတ်ကဲရတာ ဘယ်အရသာရှိပါ့မလဲလေ။

အဲဒီနေ့က ဒေါ်ငွေသိန်းမပါလို့ပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကန်ပိုင်အသင်းဟာ ခုနစ်ဂိုးနှစ်ဂိုးပဲ ရှုံးတာပါ။ သူသာပါခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ တွေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ ဆယ့်ရှစ်ဂိုးလောက်ပေါ့။

အဲဒီပွဲမှာလည်း ကျွန်တော့်ညီ ဖုန်းတစ်ဂိုးမောင်မောင် လက်စွမ်းပြပါရဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆို အမှန်က ဒီပွဲမှာ မိုးမျှော်အသင်းက ငါးဂိုးနှစ်ဂိုးနဲ့ပဲနိုင်ရမှာ။ ဒါကို မောင်မောင်က လက်စွမ်းပြပြီး

သူမိပြီးသားနှစ်လုံးကိုပါ ဂိုးထဲယက်သွင်းလိုက်လို့ ခုနစ်ဂိုးနှစ်ဂိုးနဲ့ အနိုင်ရသွားတာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထာဝရစွတ်ကဲတို့ ရက်လည်နေ့မှာ စွတ်ကဲတာ မမြင်လိုက်ရတာကိုပဲ ကံကောင်းတယ်မှတ်။

၄ ၈ ၂ ၀ ၁ ၂ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉

အကြည်တော်

